

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΣΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ



Ο ΤΑΡΖΑΝ
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

6

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΩΝ

Ο Μαχαραγιάς του Καπουρτάλα, έχει στην κατοχή του και μεγαλειότερα συλλογή πετραδιών του κόσμου.

Η συλλογή αυτή καταλαμβάνει ένα ολόκληρο μέγαρο, κάθε διαμέρισμα του οποίου μοιάζει με τα παραμυθένια παλάτια που είδε, στους διάφορους τόπους που ταξίδεψε, ο Σεβάζ. Θαλασινός!

Σε τέσσερες αίθουσες του πρώτου ορόφου βρίσκονται φυλαγμένα τα εξής είδη πετραδιών: Αμέθυστοι, ρουμπίνια τοπάζια και μπριλλάντια. Από τα μπριλλάντια ένα που φέρει την ονομασία το «μπριλλάντι της τίγρεως», είναι το πιο μεγάλο του κόσμου. Έχει το εκπληκτικό σχήμα του αυγού της στρουθοκαμήλου κι' όταν το βάλλει κανείς στο φως αντανακλά τις πιο φαντασμαγορικές και ποικιλόχρωμες αποχρώσεις.

Στις αίθουσες του δευτέρου ορόφου υπάρχουν μαργαριτάρια και κοράλλια, στα πιο παράδοξα σχήματα και στα πιο εξαιρετικά μεγέθη.

Στις αίθουσες του τρίτου ορόφου φυλάσσεται μεγάλη ποσότης ελεφαντοστό, άπειρα νύχια, δόντια και δορές θηρίων, και σ' ένα τεράστιο διαμέρισμα της ανατολικής πλευράς βρίσκονται τα κοσμήματα του Μαχαραγιά.

Τα κοσμήματα αυτά είναι περιδέραια ιδίως, άμυθητον άξιας, βραχιόλια, σκουλαρίκια, πόρπες, δαχτυλίδια κλπ. Η άξια των κοσμημάτων αυτών είναι λίγισσος.

Αρκεί να σημειωθεί ότι κάποιος Αμερικανός πολυεκατομμυριούχος προσέφερε στον Μαχαραγιά 800.000 λίρες, για να αγοράσει ένα περιδέραιο κι' όνδως Κροίσος άρνήθηκε.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ



ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΔΟΣ ΓΕΡΑΝΙΟΥ 45 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

ΕΤΟΣ Α' — Αρ. 6. 5 Δεκεμβρίου 1950

Διευθυντής: Δημ. Περαντζάκης
Έπί της ύλης: Μιχ. Πριονιστής

Συνδρομαί: Έσωτερικού Τρίμηνος Δρχ. 15.000
Έξάμηνος » 30.000
Έτησία » 60.000
Έξωτερικού Έτησία Δολ. 7



‘Ο Μάικελ Αϊντερσον ήταν γνωστός σ’ όλοκληρο τὸ Σικάγο γιὰ τὴ φιλαργυρία του. “Αν καὶ πολυεκατομμυριοῦχος δὲν ἔδινε ποτὲ πεντάρα σὲ κανένα. “Αγαποῦσε τὸ χρυσάφι καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ὅταν τὰ χέρια του χάιδευαν τὸ πολυτίμητο αὐτὸ μέταλλο.

Τὸ ἱδανικό του ἦταν νὰ ἔχη ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα καὶ ἐπειδὴ οἱ φίλοι μας συνηθίζουν νὰ ζητοῦν χρήματα ποὺ οὐδέποτε ἐπιστρέφουν καὶ οἱ κοσμικὲς σχέσεις μᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάνουμε ἔξοδα, ὁ γέρο-φιλάργυρος δὲν συναστρεφόταν κανένα.

‘Ο Μάικελ δὲν εἶχε παρὰ ἓνα μόνο ὑπηρετὴ καὶ γι’ αὐτὸ μετροῦσε ἀκόμα καὶ τὰ κομμάτια τῆς ζάχαρης ποὺ ἔβαζε στὴ ζαχαριέρα του. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἀπαιτοῦσε νὰ πηγαίνει κάθε βράδυ ὁ ὑπηρετὴς στὸ δωμάτιό του στὸ ἑπάνω πάτωμα καὶ τοῦ ἀπαγόρευε κατόπιν νὰ ξανακατέβῃ γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, μὲ κίνδυνο ἀμέσου ἀπολύσεως.

“Αν ὁ γέρο - φιλάργυρος ἐπέμενε τόσο νὰ μείνῃ μόνος, αὐτὸ τὸ ἔκανε γιατί κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῇ μετροῦσε τὰ χρήματά του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἔχη κανένα μάρτυρα κατὰ τὸ μέτρημα.

Μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἀπληστία βύθιζε τὰ χέρια του μέσα στὴν κάσα καὶ τὰ τραβοῦσε γεμάτα χρυσὰ νομίσματα. Πόση χαρὰ ἐνοιόθε ἀναδεύοντας τὰ ναπολεόνια,

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

τὶς χρυσὲς στερλίνες, τὰ δολλάρια !
Ἔπειτα τὰ ἀπλώνε πάνω στὸ τραπέζι, τὰ μετροῦσε καὶ τὰ ξαναμετροῦσε.

Μιά μέρα ὁ Αἰντερσον φώναξε τὸν ὑπηρετὴ του καὶ τοῦ ἔδωσε μιάς ἑβδομάδος ἄδεια, γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τοὺς γονεῖς του ποὺ ἔμεναν στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Στέφεν, αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ὑπηρετοῦ, κατενθουσιασμένος οὔτε ἀναρωτήθηκε ἂν γιατί ὁ κύριός του ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος κ’ ἔσπευσε νὰ χρησιμοποιήσει τὴν ἄδεια.

“Ὅταν ξαναγύρισε, δὲν ἀντελήφθη καμμιά ἀλλαγὴ, οὔτε στὸ μέγεθος οὔτε στὶς συνηθειὲς τοῦ κυρίου του. Πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες καὶ ὁ Στέφεν βαρυσστημένος νὰ ὑπηρετῇ ἓναν τέτοιο ἀφέντη, ἄρχισε νὰ ζητᾷ καμμιά ἄλλη θέσι. Τότε ὁμως συνέβη ἓνα ἀπρόοπτο γεγονός : Ὁ Αἰντερσον ἐξηφανίσθη ξαφνικὰ χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς τί ἀπέγινε.

‘Ο Στέφεν τὸν εἶχε ἀφήσει, ὅπως πάντα, τὸ προηγούμενο βράδυ καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ στὴ συνηθισμένη του ὥρα. Κι’ ὅταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ, βρῆκε τὸ δωμάτιο ἄδειο καὶ τὸ κρεβάτι ἀπείραχτο.

‘Ο Στέφεν ἐνησύχησε, ἀλλὰ σκέφθηκε κατόπιν ὅτι ἴσως ὁ κύριός του νὰ εἶχε καμμιά ἐπείγουσα ἐργασία. Ὅταν ὁμως βράδυνε χωρὶς νὰ φανῇ πουθενὰ ὁ ἐκατομμυριοῦ-

χος, ὁ ὑπηρετὴς ἔτρεξε στὸν ἀστυνομό τοῦ τμήματος.

Ἐκεῖνος, γνωρίζοντας τὸ μῖσος ποὺ ὁ ἑκατομμυριούχος εἶχε σκορπίσει γύρω του μὲ τὴ φιλαργυρία του, συλλογίστηκε ἀμέσως πὼς δὲν δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανο νὰ εἶχε διαπραχθῇ κανένα ἐγκλημα. Θὰ εἶχαν παρασύρει τὸν Αἰντερσον σὲ καμμιὰ ἐνέδρα, καὶ θὰ τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ τὸν ληστεύουν.

Διέταξε λοιπὸν νὰ γίνουν ἔρευνες. Πέρασαν ὅμως δυὸ μέρες χωρὶς νὰ διαφωτισθῇ καθόλου τὸ μυστήριό αὐτῆς τῆς ἐξαφανίσεως. Τότε ὁ ἀστυνομὸς κάλεσε τὸν περίφημο ντετέκτιβ Σάμ Ἀβερσον καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ ντετέκτιβ ἐξήτασε διὰ μακρῶν τὸν Στέφεν καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ διηγηθῇ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ ζωὴ τοῦ κυρίου του. Ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος ἔτρεμε μήπως τὸν ὑποψιαστοῦν γιὰ τὸ ἐγκλημα. Ὁ Σάμ ὅμως ἐσχημάτισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν πεποίθησι πὼς ἦταν ἀθῶος.

Ὁ Σάμ ἐρευνήσε κατόπιν ὁλόκληρο τὸ μέγαρο καὶ ἀνοίξε τὸ χρηματοκιβώτιο. Πράγμα περίεργο ὅμως, τὸ χρηματοκιβώτιο δὲν περιεῖχε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ χαρτιά χωρὶς καμμιὰ σημασία. Καὶ ὅμως, ὁ Αἰντερσον δὲν εἶχε κάμει καμμιὰ κατάθεσι σὲ Τράπεζα.

Τί εἶχε ἀπογίνει λοιπὸν ὁ γέροφιλάργυρος καὶ τὰ χρήματά του;

Ὁ Σάμ δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ. Ξαφνικά ὅμως θυμήθηκε πὼς ὁ Στέφεν τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν ἄδεια ποὺ τοῦ εἶχε δοθῇ χωρὶς νὰ τὴν ζητήσῃ. Ὁ ντετέκτιβ ἔκανε μιὰ σχετικὴ ἔρευνα καὶ ἔμαθε τότε πὼς ὁ Αἰντερσον, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἀπουσίας τοῦ ὑπηρετοῦ εἶχε κα-

λέσει στὸ σπίτι του χτίστες καὶ ἕνα κλειθοροποιὸ ὀνομαζόμενο Ἀδὰμ Κλάρκ, ὁ ὁποῖος πρὸ καιροῦ εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο.

Καὶ στάθηκε μὲν ἀδύνατο νὰ βρῇ τοὺς χτίστες ἔμαθε ὅμως τὴν διεύθυνσι τοῦ Κλάρκ καὶ τοῦ τηλεγράφησε νὰ ἐρθῇ ἀεροπορικῶς στὸ Σικάγο.

—Βρισκόμεθα κοντὰ στὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος. Ὁ κ. Αἰντερσον ἐξακολοῦθῇ νὰ βρῖσκεται στὸ μέγαρό του.

—Πὼς; ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ ἀστυνομικὸς.

—Ναί... Καὶ ἡ δουλειά μας τώρα εἶναι νὰ βροῦμε τὸ... πτώμα του!

—Ὡστε ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ Στέφεν! ἔκανε Ὁ ἀστυνομικὸς ἀναπηδῶντας.

—Ὁχι. Ὁ Στέφεν εἶναι ἐντελῶς ἀθῶος.

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

—Ἐ, λοιπὸν, ἰδοὺ τί συμβαίνει. Ὁ Αἰντερσον βλέποντας ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιό του δὲν χωροῦσε πιά τὸ χρυσάφι του, θέλησε νὰ τὸ μαζέψῃ σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου θὰ τὸ χαιρόταν μὲ τὴν ἀνέσ' του. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο ἔφτιασε στὰ ὑπόγειά του μιὰ κρύπτη σὰν αὐτὲς ποὺ ἔχουν οἱ Τράπεζες. Ἐνα βράδυ ὅμως ποὺ ὁ Αἰντερσον μπήκε μέσα ἐκεῖ νὰ ξαναμετρήσῃ τὸ χρυσάφι του, ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω του καὶ δὲν μπόρεσε πιά νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Πέθανε δὲ ἀσφαλῶς ἐκεῖ ἐπάνω στὸ χρυσάφι του.

—Ἐχετε φαντασία Σάμ, παρετήρησε ὁ ἀστυνομικὸς χαμογελῶντας εἰρωνικά.

—Θὰ ἰδῆτε ὅτι τὰ γεγονότα θὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ἰδέα μου.



— 6 —

Στὴν ἔρημο συνήθως τὴν ἡμέρα κάνει τρομερὴ ζέστη, ὅταν ὁμως δύσει ὁ ἥλιος τότε ἀρχίζει μιὰ δυνατὴ ψύχρα, πὺν τουρτουρίζεις.

Δεκαπέντε ἡμέρες τώρα προχωροῦσαν μέσα στὴν ἔρημο δίχως νὰ συναντήσουν τίποτα. Ὁ Μπάσος ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται, διὗτι ὄνειρευόταν ἓνα ἀναπαυτικὸ κρεβάτι. Οἱ ἄλλοι δύο χαμογελοῦσαν ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔλεγαν τίποτα.

Ἐνα βράδυ πὺν εἶχαν κατασκευάσει στὸ ὕψωμα ἐνὸς λόφου, ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἔπесαν νὰ ἀναπαυθοῦν παρετήρησαν ὅτι οἱ γκαμήλες τοὺς ἄρχισαν νὰ ταράζονται καὶ νὰ μουγγρίζουν. Οἱ δύο Ριφανοὶ ἀνασηκώθηκαν καὶ ἄρχισαν νὰ κυττάζουν τριγύρω τοὺς. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες ὅλοι τοὺς ἐνοιωσαν μιὰ περιέργη ἀνησυχία.

Εὐτυχῶς πὺν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ριφανῶν τοὺς εἶχε ἐφοδιάσει μὲ δέκα ὅπλα καὶ μὲ τὶς σχετικὰς σφαῖρες.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ, μὰ ξαφνικὰ εἶδαν νὰ πλησιάζῃ τὴν κατασκήνωσί τοὺς μιὰ σκιά. Τότε ὁ

Τὰ προηγούμενα 5 μέρη δημοσιεύθησαν εἰς τὰ 1ον, 2ον, 3ον 4ον καὶ 5ον τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ μας. Ζητήστε τὰ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, Γερανίου 45.

Τρία Ἑλληνόπουλα

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ

ἓνας ἀπὸ τοὺς Ριφανοὺς σηκώθηκε καὶ φώναξε :

— Ποιὸς εἶσαι ;

— Φίλος ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη φωνή.

Μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι ἄφησαν νὰ πλησιάσῃ κοντὰ τοὺς ἓνας ἀνθρωπος τυλιγμένος μέσα σ' ἓνα μπουρνούζι.

Οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἐγνώριζαν τὴν Ἀραβικὴν, ὁ ἓνας ὁμως ἀπὸ τοὺς Ριφανοὺς ἤξερε λίγο τὰ γαλλικά, καὶ ἔτσι ὁ Μηχανέας κατώρθωσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἀνθρωπο, πὺν πλησίασε τώρα πολὺ κοντὰ τοὺς.

Τοὺς εἶπε ὅτι ἀνήκει σ' ἓνα σῶμα ἀνταρτικὸ τῆς Ἐρήμου, καὶ ὅτι ἐρχόταν νὰ τοὺς προτείνῃ νὰ κάμουν μία ἀνταλλαγή. Θὰ τοὺς ἔδινε τρόφιμα καὶ ἐκεῖνοι θὰ τοῦ ἔδιναν σφαῖρες τὶς ὁποῖες εἶχαν ἀνάγκη. Τὰ τρόφιμα πὺν ἔφερνε μαζί του, μέσα σὲ ἓνα ζεμπλί, ἦσαν ὠραῖες φρέσκες κουρμάδες, δύο μπούτια ἀπὸ ἀρνὶ φρεσκοσφαγμένο καὶ γλυκίσματα.

Ἀξίξε τὸν κόπο νὰ θυσιάσουν σφαῖρες γιὰ τρόφιμα ; Ἐν τούτοις ἡ λιχουδιὰ δὲν τοὺς ἄφησε, καὶ ὁ Λιμαδόρος πὺν ἀγαποῦσε τὰ γλυκὰ ἄρχισε νὰ τὰ δοκιμάζῃ.

— Εἶναι ὑπέροχα, ἐφώναξε. Ἀμ, οἱ κουρμάδες ; Καὶ τὰ μπούτια ; Ἐχομε νὰ φάμε κρέας δεκαπέντε ἡμέρες. Τί λέτε ; Ὅλοι συμφώνησαν νὰ γίνῃ ἡ ἀνταλλαγή. Ὁ Ἀράκης ἐπῆρε πενήντα σφαῖρες εἰς

ἀντάλλαγμα καὶ ἔφυγε. Οἱ νέοι μας γλυκάθηκαν ἀπὸ τὴ δοκιμὴ ποὺ ἔκαναν καὶ ρίχτηκαν στὰ γλυκά. Ἐμοίρασαν καὶ στοὺς δύο Ριφανοὺς καὶ στὴ Φαρίκα. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔφαγε γλυκὰ παρὰ μονάχα μερικοὺς κουρμάδες ἦταν ὁ Μπάσος.

Δὲν εἶχε περάσει μιὰ ὥρα καὶ ὅλη τους εἶχαν πέσει σ' ἓναν ὕπνο ληθαργικό.

Τὸ πρωτὶ ὅταν ξημέρωσε ὁ Μηχανεὺς ἀνοιξε τὰ μάτια γιατί τὸν ἔκαιγε ὁ ἥλιος, ἀλλὰ τὰ ξανάκλεισε γιατί ἐνόμισεν ὅτι ὄνειρευόταν. Πῆγε νὰ κουνηθῇ ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο. Τὰ χέρια του τὰ πόδια του ἦσαν πιασμένα. Ξανάνοιξε τὰ μάτια του καὶ τότε πιστοποίησε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια.

Βρισκόταν χωμένος μέσα σ' ἓνα λάκκο ὡς τὸ λαιμὸ. Γύρω - τριγύρω του ἦσαν σκορπισμένα τὰ χρυσὰ νομίσματα. Στὸ βάθος ὑπῆρχαν μερικὲς σκηνὲς ἀράβων, κάτι γκαμήλες καὶ τὸ πιδ φρικτὸ ὅτι πάνω σὲ δύο κονιάρια ἦσαν μπιγμένα τὰ δύο κομμένα κεφάλια τῶν Ριφανῶν.

Δὲν μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ!

Ἀλλά... πῶς συνέβησαν ὅλα αὐτά; Καὶ οἱ ἄλλοι δύο φίλοι του ποῦ ἦσαν; Ὁ Λιμαδόρος; Ὁ Μπάσος;

Ἕνα οὐρλιαχτὸ ἀγωνίας ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Μηχανεῦ. Ἦταν φανερὸ πῶς εἶχαν πέσει σὲ παγίδα.

Τὸ οὐρλιαχτὸ του ὅμως τὸ ἄκουσε κάποιος Ἀράπης, ὁ ὁποῖος βγῆκε μέσα ἀπὸ μιὰ σκηνὴ καὶ κρατοῦσε ἓνα ἄπλο στὸ χέρι.

Ἦταν ἓνας Μαυριτανὸς πολὺ ψηλός, μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο μ' ἓνα τεράστιο τουρμπάνι. Τὸ σῶμα του ἦταν τυλιγμένο μ' ἓνα κατάλευκο μπουρνούζι.

Ὁ Μηχανεὺς ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του. Τὸ κορμί του μέχρι τὸ λαιμὸ ἦταν χωμένο στὴν ἄμμο.

Ὁ Ἀράπης τὸν πλησίασε καὶ ἀκούμπησε τὴν κνήμη τοῦ τουφεκιοῦ του στὸ λαιμὸ τοῦ Μηχανεῦ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ λευκὸς σύντροφός σου πάει νὰ συναντήσῃ τὸ θάνατο.

— Σκότωσέ με, ἄπιστε, ὅπως ἐσκότωσες καὶ τοὺς συντρόφους μου.

Ὁ Ἀράπης τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἐκπληξι.

— Οἱ σύντροφοί σου δὲν ἀπέθαναν. Ὁ ἄνθρωπος ὅταν πεθαίνει δὲν ἀξίζει πιά τίποτα. Ὅταν ὅμως εἶναι ζωντανὸς καὶ ἀξίζει. Μπορεῖ νὰ πουληθῇ σὲ καλὴ τιμὴ.

— Πῶς; Δὲν ἀπέθαναν οἱ σύντροφοί μου; ἔφώναξε ὁ Μηχανεὺς.

— Ὁι, δὲν κάναμε αὐτὴ τὴν ἀνοησία. Ἀπλούστατα βάλαμε ναρκωτικὰ στὰ γλυκὰ καὶ σὰς πιάσαμε ζωντανούς.

Μιὰ νέα κραυγὴ ἔφυγε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Μηχανεῦ. Τώρα κατάλαβε ὅλο τὸ παιχνίδι ποὺ τοὺς εἶχαν παίξει.

— Καὶ ἐκεῖνα τὰ δύο κεφάλια;

— Αὐτοὶ δὲν εἶναι λευκοὶ εἶναι Ριφανοί, καὶ μὲ τοὺς Ριφανοὺς ἔχομε προηγούμενα. Ἀλλὰ ὁ ἓνας φίλος σου καὶ ἡ γυναῖκα εἶναι δεμένοι μέσα στὴν τέντα. Ὁ ἄλλος μᾶς τῶσκασε. Δὲν τὸν ἔπιασε τὸ ναρκωτικὸ ἢ δὲν θὰ εἶχε φάει γλυκὰ. Ποῦ πάει; Ἀσφαλῶς πρὸς τὸ θάνατο, διότι μπροστά του δὲν θὰ συναντήσῃ παρὰ ἄμμο καὶ ἥλιο.

Ὁ Μηχανεὺς θυμήθηκε τότε ὅτι ὁ Μπάσος δὲν εἶχε ἀγγίσει διόλου τὰ γλυκὰ. Ἀρα. Τὸ εἶχε σκάσει. Τὶ τὸ ὄφελος ὅμως;

Θὰ τὸν σκότωνε ὁ ἥλιος, ἢ ἔρη-

μος καὶ θὰ τὸν ἔτρωγαν τὰ ἄγρια θηρία.

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἡ θέσις του ἦταν ἀπελπιστική. Ξαφνικὰ ὅμως τοῦ ἦρθε μία ἔμπνευσι.

—Κι' ἐμένα γιατί με χώσατε ἔτσι στὴν ἄμμο;

—Δὲν εἶσαι μόνος, καὶ ὁ ἄλλος φίλος σου εἶναι χωμένος ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά.

—Καὶ γιατί;

—Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μὴ δραπετεύσετε. Σεῖς οἱ λευκοὶ εἰσθε ἱκανοὶ νὰ λύσετε καὶ τὰ σίδερα.

—Καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ χρυσάφι γιατί τὸ σκορπίζετε γύρω μας;

—Γιὰ νὰ τὸ χορτάσετε γιὰ τελευταία φορὰ. Ἐπειτα θὰ τὸ μαζέψουμε, θὰ πάρουμε ἄλλο τόσο γιὰ σᾶς καὶ θὰ σᾶς παραδώσουμε στὶς Ἀρχές πού θὰ μᾶς πληρώσουν.

—Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ μπήκε στὸ χαρμί μου ἀπὸ χθὲς τὴ νύχτα.

—Δόξα σοι ὁ Θεὸς γλυτώσαμε ἀπὸ τὸν πειρασμὸ τοῦ Μπάσο.

—Τί εἶπες;

—Τίποτα, λέω μονάχα ὅτι δὲν κάνατε διόλου καλὰ.

—Γιατί;

—Ξέρω γώ... νὰ... ἂν μποροῦσα νὰ κουνηθῶ, κάτι μποροῦσα νὰ σᾶς βοηθήσω... Ἐμεῖς δὲν

ἔχομε κανένα κακὸ σκοπὸ, ἀφοῦ εἴμαστε ἄσπλοι...

—Δὲν ξεγνοῦμε ὅτι εἰσθε χριστιανοὶ καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῆτε λιγάκι. Τὸ βραδάκι θὰ σκεφθοῦμε τί θὰ γίνη.

* *

Ἡ θέσις τοῦ Μηχανέα καὶ τοῦ Λιμαδόρου τώρα ἦταν πολὺ τραγική. Χωμένοι μέσα στὴν ἄμμο, ὁ ἕνας πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο, κινδύνευαν ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἀκίνησία.

Πᾶνε τὰ ὥραϊα ὄνειρα, τὸ ἑκατομῦριο, οἱ κατακτήσεις καὶ οἱ περιπέτειες. Ὅλα τελείωναν γι' αὐτοὺς ὡς ἔδω.

Καὶ ὁ Μπάσο; Τί ἀπέγινε ὁ Μπάσος;

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὸ Μηχανέα καὶ τὸ Λιμαδόρο στὴ τραγικὴ τους θέσι καὶ ἄς ἔλθουμε στὸ Μπάσο, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ μόνος πού εἶχε σωθῇ ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῶν Μανουριτανῶν.

Ἴδου τί συνέβη: Ὅταν οἱ ἄλλοι ρίχτησαν στὰ γλυκά, ὁ Μπάσος ὁ ὁποῖος δὲν τὰ γουστάρειζε διόλου ἀπεμακρύνθη μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ πλάγιασε στὴν ἄμμο πίσω ἀπὸ μιὰ γκαμήλα.

Ἐπειτα ἀπὸ καμμιὰ ὥρα, ὅμως, ξύπνησε γιατί κάποιος θόρυβος τὸν ἀνησύχησε. (Ἀκολουθεῖ)

Λόγω ἐλλείψεως χάρτου τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ σχήματος. Ἀναγκαζόμεθα μέχρις ἀφίξεως νέου χάρτου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπὸ τοῦ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΟΙ "ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ"

Θὰ ἐκδίδονται εἰς μικρότερον σχῆμα ἀλλὰ μὲ **ὑψηλόμενας σελίδας καὶ περισσοτέραν ὕλην.**

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΗΜΑ



Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ

ΠΩΣ ΔΙΚΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΚΟΓΚΟ



είναι κυριολεκτικῶς ἀπάνθρωποι.

Οἱ κατὰσκοποι, ἐπὶ παραδείγματι ἢ οἱ προδόται τιμωροῦνται παραδειγματικά.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ὁ καταδικασθεὶς παραλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς φρουροὺς καὶ ὁδηγεῖται στὸν τόπο τῶν βασανιστηρίων. Ἐκεῖ τὸν περιμένει τὸ φορικτότερο μαρτύριον. Ἀφοῦ τὸν δέσουν εἰς ἓνα δένδρον καὶ τὸν μαστιγώσουν μέχρις αἱματώσεως, ἀνάβουν πλησίον του πυράν, εἰς τὴν ὁποίαν πυρακτώνουν μέχρις ὅτου κοκκινίσῃ, μίαν σιδηρὰν προσωπίδα, τὴν ὁποίαν τοῦ φοροῦν στὸ πρόσωπο. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ κατάδικος τυφλώνεται ἀμέσως, ἐνῶ ταυτοχρόνως τὸ πρόσωπόν του παραμορφώνεται ἀπαίσιμα.

Ὁ φόνος τιμωρεῖται μὲ φόνον. Ὅταν ἓνας σκοτώσῃ ἓναν ἄλλον, θὰ πεθάνῃ κι' αὐτός κατὰ παραδειγματικὸν τρόπον. Τοποθετεῖται εἰς μίαν ὥρισμένην ἀπόστασιν καὶ οἱ φρουροὶ τοῦ δικαστηρίου τὸν καρφώνουν μὲ τὰ βέλη τους, τῶν ὁποίων τὸ δηλητήριον προκαλεῖ ἀφορήτους πόνους στὰς πληγὰς πὺν ἀνοίγομν κι' ὁ ἐγκληματίας πεθαίνει μᾶλλον ἀπὸ τὴν αἰτίαν αὐτήν, παρὰ ἀπὸ τὴν αἰμορραγίαν τῶν τραυμάτων του.

ΣΤΟ ΚΟΓΚΟ, μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἐξερευνητὴς Κλάριτζ, ὑπάρχουν ἀνώτερα καὶ κατώτερα δικαστήρια, τὰ ὁποῖα ἀπαρτίζονται ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ ἐκάστης φυλῆς καὶ τοὺς μάγους της.

Τὰ κατώτερα δικάζουν τὶς μικροδιαφορές, ἐνῶ τὸ ἀνώτερον ἀσχολεῖται μὲ τὰς σοβαρωτέρας ὑποθέσεις, δηλαδὴ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας, τῆς τιμῆς κλπ.

Οἱ κατηγορούμενοι παρουσιάζονται πρὸ τοῦ δικαστηρίου μὲ χονδρὸν χαλκάδεσ περασμένους στὰ πόδια καὶ στὸ λαιμό.

Ἄν ὁ κατηγορούμενος ἔχει καμμιὰ μικροδιαφορὰ μ' ἓναν ἄλλον, ὁ «βασίλειος τοῦ δικαστηρίου» — ὅπως ὀνομάζεται — δικάζει λογικώτατα καὶ ἀποδίδει τὸ δίκαιον σ' ἐκεῖνον πὺν πραγματικῶς ἀνήκει.

Προκειμένου περὶ σοβαροτέρων ποινικῶν ὑποθέσεων, αἱ ποινὴ πὺν ἐπιβάλλονται στὸν κατηγορούμενον



Ο ΤΑΡΖΑΝ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

ΤΩΝ

ΑΓΡΙΩΝ

ΓΟΕΡΟΙ ΚΟΠΕΤΟΙ, κλάματα και φωνές, κραυγές, γρυλλισμοί, μουγγρητά και σφυρίγματα πλημύρισαν απ' άκρου εις άκρον τη Ζούγκλα, από τις όχθες του Ποταμού Όνγκουέ ως τις όχθες του ποταμού Κόγκο. Όλα τα ζώα της Ζούγκλας θρηνούσαν τό χαμό του Ταρζάν και του Ντούνμπουμπουντούν!

Όπως είδαμε από μία περεξήγησι ο Ντούν—μπου—μπου—ντούν τάρβαλε με τον Ταρζάν και οι δυο ήρωες πιάστηκαν στα χέρια σε μία υπεράνθρωπη τιτανομαχία και κύλησαν κάτω στα βράθρα.

Ό Ντούν συνοδεύετο από τό στρατό των Γοριλλών και από τό γοριλλάκι του τό Μόκο, ό δέ Ταρζάν από τον Έλληνα Μπακλώρη και την όμογάλακτό του την Τσίτα..

Ή Τσίτα μόλις είδε τό τρομερό αυτό κατρακύλισμα του Ταρζάν πάνω από τό βουνό, άρχισε νά χτυπιέται με τα δυό της χέρια και νά κώνη τοΰμπες άπελπισίας. "Αναρθρες φωνές και λαρυγγισμοί, κλάματα και λυγμοί έβγαιναν απ' τό στήθη του δυστυχισμένου αυτού ζώου. Τις φωνές της άκουσε ό Μόκο πρώτος και την πλησίασε τον άκολουθήσε ό στρατός των γοριλλών που ήσαν ώπλισμένοι με ρόπαλα.

Ό Μόκο και οι έλλοι Γορίλλαι δέν ήσαν παρόντες στη σκηνή της πάλης του Ντούν με τον Ταρζάν γιατί είχαν καθυστερήσει στον άνή. φορο του μονοπατιού στο βουνό και δέν είχαν δη τό τραγικό πέσιμο

Ό Μόκο, λοιπόν, έπλησίασε την Τσίτα και γύρεψε νά μάθη την αίτία της μεγάλης της λύπης. Ή Τσίτα μόλις αντίκρυσε τό Μόκο και τό στρατό των Γοριλλών, με δάκρυα στα μάτια και άναφυλλητά κατώρθωσε νά τούς διηγηθή τό κακό που είχε συμβεί. Τότε όλοι μαζί οι Γορίλλαι, άρχισαν γοερές κραυγές. Οι φωνές τους ήσαν τόσο λυπητερές και άπελπιστικές που άντιχρησαν πέρα ως πέρα και τις άκουσαν οι μαϊμούδες και τα πουλιά. Οι μαϊμούδες και τα πουλιά μετέδωσαν την είδησι στους έλέφαντες και στα λιοντάρια και στις λεοπαρδόλεις. Κι' έτσι όλα τα θηρία μαζί θρηνούσαν εκείνο τό πρωινό, τό βασιλιά της Ζούγκλας, τον Ταρζάν.

Διαβάστε τό προηγούμενο τεύχος «Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ».



ΜΠΑΚΛΩΡΗΣ ΜΕ ΤΑ δάκρυα στά μάτια και αυτός πήρε από το χέρι την Τσίτα που σπαρταρούσε από το κλάμα και άρχισαν να κατεβαίνουν το μονοπάτι προς τη χαράδρα. 'Ο Μόκο ακολουθούσε την Τσίτα από κοντά, την οποία είχε πιάσει κι' αυτός από το άλλο χέρι. Πίσω τους περί τους διακοσίους Γορίλλας ακολουθούσαν κι' αυτοί την κάθοδο του βουνού.

Βιαζόταν ο Μπακλώρης νά φθάση το ταχύτερο κοντά στο πτώμα του Ταρζάν. Καί πάντοτε στην ψυχή του υπήρχε μιὰ μικρή ελπίδα, μήπως... μήπως υπήρχε ακόμη καιρός νά δώση κάποια βοήθεια στο μεγάλο του φίλο.

'Η Ζούγκλα βούιζε από το θρήνο των θηρίων και οι 'Αγριοι αυτοί οι όποιοι είχαν ξεσηκωθεί από την προηγούμενη έναντίον του Ταρζάν τάχαν χάσει και σταμάτησαν την προέλασή τους προς την καρδιά της Ζούγκλας όπου βρισκόταν η καλύβα του Ταρζάν. 'Εξ άλλου οι πρώτοι που είχαν φθάσει την βρήκαν κενή.

Καί ο Μπακλώρης με την Τσίτα και το Μόκο κατέβαιναν, κατέβαιναν το βουνό, με την αγωνία στην ψυχή, με την ελπίδα στην καρδιά.

'Επειτα από δέκα λεπτά κατηφοριά εφθασαν επιτέλους στη χαράδρα.

'Εκεί αντίκρυσαν ένα περίεργο θέαμα. Ξαπλωμένα πάνω στους θάμνους βρισκόντουσαν αγκαλιασμένα ακόμα τα δυο κορμιά του Ταρζάν και του Ντούν ένω από πάνω τους, το αγαπημένο λιοντάρι του Ταρζάν ο Νούμα έγλυφε με την τεράστια γλώσσα του τις πληγές του.

Οι Γορίλλαι όταν αντίκρυσαν το μεγάλο λιοντάρι φοβήθηκαν και σταμάτησαν, ή Τσίτα όμως ξέφυγε από το χέρι του Μπακλώρη και με δυο πηδημάτα βρέθηκε κοντά στον Ταρζάν και άρχισε με κλάματα και άναφυλλητά νά τον φιλή.

'Ο Μόκο με τους Γορίλλας σταμάτησαν σέ απόστασι είκοσι μέτρων κυττάζοντας.

'Ο Μπακλώρης έσπευσε τότε κοντά στα δυο κορμιά και ή πρώτη του δουλειά ήταν νά δηάν σκοτώθηκαν. 'Ακούμπησε τ' αὐτί του στο γυμνό τους κορμί, έπιασε το σφυγμό τους και τὰ μάτια του έλαμψαν χαρούμενα: Ναί, υπήρχε ελπίς! Δέν είχαν σκοτωθεί, δέν είχαν πεθάνει!

Τί είχε λοιπόν συμβεί!

**Λόγω έλλείψεως χάρτου
της αὐτῆς ποιότητος και
του ιδίου σχήματος**

ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΕΘΑ

ΜΕΧΡΙΣ ΑΦΙΞΕΩΣ

ΝΕΟΥ ΧΑΡΤΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΥΣ ΟΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Θά έκδιδονται σέ μικρότερον σχήμα αλλά με

**ηϋξημένας σελίδας και
περισσότεραν ὕλην**

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΗΜΑ



ΝΑ ΔΕΝΤΡΟ, μιὰ πλατύφυλλη τεράστια ἀγριουκιὰ, ἀπ' αὐτὴ ποὺ ὀνομάζουσαν στὴν Αἴ-γυπτο, συκιὲς τοῦ Φαραῶ, μιὰ τέτοια συκιὰ ἔ-ωσσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο τοὺς δύο ἥρωες. Σπὰ-νια βρίσκει κανεὶ; τέτοιο δέντρο στὸ Κόγκο, κι' ὅμως νά, ποὺ βρέθηκε φυτρωμένο στὴ πλαγιά τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ κλαριά καὶ τὰ φύλλα πρὸς τὴ χα-ράδρα γιὰ νὰ μαλακώσῃ τὸ πέσιμο καὶ νὰ κυ-λήσουν ἀπὸ μικρὸ πιά ὕψος πάνω στοὺς ψηλὺς θάμνους τῆς χαράδρας.

Ἡ κούρασι τῆς πάλης τὰ χτυπήματα ποὺ εἶχε δώσει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, τὰ τραυμάτα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔτρεχε αἷμα, ὁ Ἰλιγγος τοῦ πεσίουατος ἀπὸ τόσο ὕψος καὶ τὸ τελικὸ πέσιμο στὴ συκιὰ κι' ἀπὸ τὴ συκιὰ στοὺς θάμνους εἶχε ρίξῃ τὰ δύο κορμιά σὲ μ.ἀ ἀναισθησία.

Ἡ χαρὰ τοῦ Μπακλῶρη ὅμως ἦταν μεγά-λη καὶ ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ μεταφέρῃ τοὺς δύο ἄντρες κάπου ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς περιποιηθῇ. Ἀλλά, ποῦ; τοῦ ἄλλοῦ ἀπὸ τὴ Σαγκατάγκκα, ὅπου εἶχε τὸ δῖπато σπιτί του ὀντὸ στὴ θάλασσα καὶ τίς ἀποθήκες του, ὅπου εἶχε ντιβάνια μαλακὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ, καὶ διάφορα φάρμακα ἀπὸ βότανα τῆς Ζούγλας νὰ τοὺς περιποιηθῇ;

Ἀλλά, πῶς νὰ τοὺς μεταφέρει; Στὸν ὄμο του; Ἦταν ἀδύνατο. Ἦπρεπε νὰ φτιάσῃ φορεῖα.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ πίσω στοὺς Γορίλλας ποὺ κυττοῦσαν κατὰ πλε-κτοι καὶ περίεργοι. Ἀρχισε τότε νὰ κάνῃ νοήματα, γιατί ὁ Μπακλῶρης δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα τους ὅπως τὴν ἤξερε ὁ Ταρζάν, καὶ ἀρχισε νὰ κόβῃ κλαριά καὶ φύλλα μακριὰ ἀπὸ κάποιο δέντρο ποὺ λέγετα «άτσιμέ». Τὰ φύλλα του ἔχουν μάκρος ἕνα μέτρο καὶ εἶναι ποῦ ὁ γερὰ Σὲ λίγα λεπτά μὲ τὴν βοήθεια τῶν Γορίλλων ποὺ ἀνέβσιναν στὰ δέν-τρα κι' ἔκοβαν τὰ φύλλα. ὁ Μπα-κλῶρης ἔπλεξε πάνω σὲ μακρουλὰ κλαδιά δύο φορεῖα.

Ὁ σκοπὸς ἦταν τώρα νὰ τὸν βοηθήσουν οἱ Γορίλλαι νὰ μεταφερ-θοῦν τὰ φορεῖα μὲ τὰ κορμιά τῶν δύο νέων. Δοκίμοσε μὲ τὴν Τσίτα δταν ἦταν ἄδειο τὸ φορεῖο. Οἱ Γορίλ-λαι ὅμως ἀνῆκαν ὅπως εἶδαμε στὴν Κοινωνία τῶν Γορίλλων κι' εἶχαν ἐκπαιδευθῇ κάποτε ἀπὸ τὸν ἐπιστή-μονα Γκαίχερ. Κάτι τέτοια, λοιπόν, τὰ ἤξεραν. Ἔτσι δὲν δυσκολεύτηκε ὁ Μπακλῶρης. Τοποθέτησε σὲ κάθε φορεῖο ἀπὸ ἕνα κορμὶ καὶ οἱ Γο-ρίλλαι δύο ἑμπρὸς δύο πίσω σὲ κάθε φορεῖο τὰ σήκωσαν καὶ ἀκο-λόυθησαν τὸ Μπακλῶρη μέσα ἀπὸ τὴ χαράδρα.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

* Τὸ Ραδιόφωνο «ΚΟΣΣΟΡ» θὰ πᾶρῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ λύσῃ ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς ΓΙΑ ΜΕΓΑ-ΛΟΥΣ καὶ τῶν 8 πρώτων τευχῶν. Ὅσοι δὲν ἔχουν τὰ πρώτα τεύχη νὰ τὰ ζητήσουν ἢ ἀπὸ τὸν Πρὸ-ξ ι ο ρ α ἢ ἀπὸ τὸν Περιπτε-ρ ι ο ὕ χ ο κι' ἂν δὲν ἔχουν αὐτοὶ τότε ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, Γ ε - ρ α ν ῖ ο υ 45.

* Τὴ μάλιστα «ΡΑΜΠΛΕ» θὰ πᾶρῃ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ λύσῃ ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς γιὰ ΜΙΚΡΟΥΣ καὶ τῶν 8 πρώτων τευχῶν.



ΠΟ ΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ ή Σακατάγκα απέιχε είκοσιτέσσερις ώρες. Ή Σαγκατάγκα όμως τώρα είχε αλλάξει μορφή. Ο Μπακλώρης είχε φτιάσει κοντά στην πορολία ένα ζύλινο σπίτι και διάφορες αποθήκες τριγύρω. Πολλοί μευροι από τη φυλή των Ούμπάντζι, μιὰ φυλή πού ήταν ως επί το πλείστον νουτικοί, είχαν κατοφύγει στη Σαγκατάγκα και συνεργαζόντουσαν με το Μπακλώρη. Είχαν φτιάξη μάλιστα και δυο καίκια με τα όποια ο Μπακλώρης έκανε έξεγωγή διάφορα προϊόντα της Αφρικής, κ' έφερνε οινόπνευμα και ιρόφιμα εύρωποϊκά.

Στη Σαγκατάγκα, λοιπόν, μετέφερε ο Μπακλώρης τόν Ταρζάν και τόν Ντούν. Μέσα στο δίπατο σπίτι του τούς φιλοξένησε και τούς περιέθαλψε. Όλοι οι μαυροι και οι Γορίλλαι έτρεχαν να βρουν και να φέρουν δει τούς διέταζε ο Μπακλώρης για να σώση τούς δυό νέους.

Και τούς έσωσε. Μέσα σε μιὰ βδομάδα, επειδή είχαν γερή κράσι σηκώθηκαν και εύχαρίστησαν τόν Μπακλώρη για τις περιποιήσεις του.

Άλλά βρήκαν την εύκαιρία τότε ο Ταρζάν και ο Ντούν να μιλήσουν και να έξηγηθούν.

Τότε κατάλαβαν ότι είχαν πέσει θύματα συνωμοσίας και δολοπλοκίος.

Ο Ντούν διηγήθηκε την Ιστορία του και την σύμπτωσι να γεννηθή κ' αυτός ανάμεσα σε Γορίλλες οργανωμένους σε μιὰ Κοινωνία από τόν έπιστημονα Γκσίχερ, την έπιστροφή του στη Γαλλία, και τη νοσταλγία να ξαναγυρίση στη Ζούγκλα ανάμεσα στους Γορίλλας με τούς όποιους είχε μεγαλώσει και ζήση 18 χρόνις. Άλλά και ο Ταρζάν του διηγήθη τη δική του Ιστορία πώς οι άγριοι σκότωσαν τόν πατέρα του και την μητέρα του, κ' αυτόν βρέφος ακόμα τόν έσωσε μιὰ γορίλλα κ' από τότε έμεινε εκεί στη Ζούγκλα φίλος των θηρίων. Του μίλησε επίσης και για την γυναίκα του την Τζέην και για το παιδί του, τούς όποιους είχε στείλη μ' ένα από τα καίκια του Μπακλώρη στην Άγγλία γιατί είχε άρρωστήση ή γυναίκα του και το παιδί του. Τέλος έμίλησαν για το ξεσκήωμα των άγρίων έναντίον του Ταρζάν, και ο Ντούν του διηγήθη ότι ελόμβανε γράμματα, μ' ένα βέλος εκ μέρους του Ταρζάν πού τόν προκαλούσαν. Ο Ταρζάν του είπε ότι δεν είχε ιδέα απ' όλα αυτά. Κι' ότι τέλος υπέθεταν ότι κάποιος κακοποιός που ήθελε να έξωντώση τόν Ταρζάν, γδυνόταν τις νύχτες παρίστανε τόν Ταρζάν και εκαιγε καλύβες, σκότωνε μαύρους για να τούς εξαγριώση.

Και απέφασισαν να συνεργασθούν για να ανακαλύψουν το κακοποιό αυτό στοιχείο πού μεταμορφώνετο σε Ταρζάν και εκανε τις καταστροφές, και να τόν τιμωρήσουν.

Έτσι έπειτα από δυο βδομάδες ο Ταρζάν και ο Ντούν άποχαιρέτησαν τόν Μπακλώρη κ' έφυγαν ο καθένας για τόν τόπο του.

Ο Ντούν τράβηξε με τούς Γορίλλας του προς βορράν να πάη στην περιφέρεια του στην Πολιτεία των Γορίλλων και ο Ταρζάν με την Τοίτα συντροφιά τράβηξε προς την καρδιά της Ζούγκλας για την καλύβα του, σιό βασιλείο του ανάμεσα στα άγρια θηρία.



Ι ΣΥΝΕΒΗ ΟΜΩΣ στ' ἀναμεταξύ μέ τούς 'Αγρίους, πού εἶχαν ξεσηκωθεί ἀπό ὅλα τὰ γύρω χωριά τῆς Ζούγκλας καί κήρυξαν ὅλοι μαζί τὴν ἐξόντωση τοῦ Ταρζάν;

Οἱ πρῶτοι πού ἔφθασαν κάτω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ Ταρζάν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν ἦταν οἱ ἄγριοι τοῦ χωρίου Μακόκο καὶ Λουκουλέλα. Ἐπειτα ἦρθαν τοῦ Κιμπόκο καὶ τοῦ Μοτέμπα.

Νόμισαν ὅτι ὁ Ταρζάν φοβήθηκε καὶ κρύφτηκε κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἀρχισαν, λοιπόν, νὰ ψάχνουν ὅλοι τὴν περιφέρεια γιὰ νὰ τὸν βροῦν. Ξαφνικά ὅμως ἄκουσαν τὸ συναγεμῶ τῶν θηρίων, τὸ γοερό τους κλάμα καὶ μουγγρητὸ πῶς μετέδωσε ἡ Ταίτα στὶς μαϊμούδες καὶ στὰ πουλιά καὶ πληροφορήθηκαν τὰ θηρία γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ Ταρζάν.

Τὸ κακὸ πὺν γινόταν ἀπὸ τίς φωνές, τίς κραυγές καὶ τὰ μουγγρητά, ἰδίως, τῶν λεόντων καὶ τῶν ἐλεφάντων, ἦταν τόσο μεγάλο πὺν οἱ Ἀγριοὶ σκέφτηκαν μὴ κατασπαραχθοῦν καὶ ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν στὰ χωριά τους καὶ νὰ στήσουν παγίδες παντοῦ γιὰ νὰ πιάσουν ὅπως-δήποτε τὸν Ταρζάν, νὰ τὸν σκοτώσουν ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὸν τιμωρήσουν μ' ἓναν ὅποιοδήποτε τρόπο.

Ἐτοὶ εἶχαν τὰ πράγματα καὶ ὅλη ἡ Ζούγκλα βρισκόταν ἐν ἀναβρασμῷ καὶ ἐξεγέρσει, ὅταν ὁ Ντοῦν τραβοῦσε πρὸς βορρᾶν, γιὰ τὴν Κοινωσίαν τῶν Γοριλλῶν καὶ ὁ Ταρζάν πρὸς Ἀνατολὰς γιὰ τὸ βασιλεῖό του.

Ξένιαστος, λοιπόν, ὁ Ντοῦν προχωροῦσε πρὸς τὴν Πολιτεία τῶν Γοριλλῶν, μέ τὴν καρδιά γεμάτη ἀπὸ χαρὰ ὅτι γνώρισε ἓνα τόσο καλὸ φίλο, σύντροφο καὶ σύμμαχο στὴ Ζούγκλῃ. Ἐπρεπε ὅμως νὰ διαλύσῃ τὴν παρεξήγησι πὺν ἔγινε καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ μιλᾷ στοὺς μαῦρους ὅτι ὁ Ταρζάν ἦταν πάντοτε φίλος τους καὶ σύμμαχός τους. Γι' αὐτὸ ὅταν ἔφθασε στὸ Ἀσσοῦκα, τὸ γειτονικὸ τοῦ χωριῶ μέ τὴν Πολιτεία τῶν Γοριλλῶν, σταμάτησε ἐπίτηδες νὰ μιλήσῃ νὰ τοὺς ἀγρίους τοῦ χωριοῦ. Τὸν ὑπεδέχθησαν μέ χαρές, ὁ Ἀρχηγός τοῦ χωριοῦ, γιατί νόμιζε ὅτι ἐπέστρεψε στὴν Πολιτεία τῶν Γοριλλῶν, ἀφοῦ εἶχε ἐξολοθρεύσει τὸν Ταρζάν.

Ὁ Ντοῦν τότε πῆγε στὴ βασιλικὴ καλύβα τοῦ Ἀρχηγοῦ ξεκουράστηκε καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴ γιγαντομαχία του μέ τὸν Ταρζάν. Ἀλλὰ τοὺς ἐξήγησε ὅτι παρὰ λίγο νὰ σκοτωθοῦν καὶ οἱ δύο ἄδικα.

Οἱ ἄγριοι δυσκολεύτηκαν πολὺ νὰ τὸν πιστέψουν ὅτι ὁ Ταρζάν δὲν ἔφταιγε.

— Ἀφ'οὔ τὸν εἶδαμε μέ τὰ μάτια μας νὰ βάζῃ φωτιά καὶ νὰ φεύγῃ.

— Ὁ Ταρζάν εἶναι φίλος σας, τοῦ εἶπε ὁ Ντοῦν. Γιατί ἂν ἤθελε νὰ σᾶς κάνει κακὸ δὲν θὰ φοβόταν καὶ τὸ κακὸ δὲν θὰ σᾶς τὸ ἔκανε νύχτα. Ἐξ ἄλλου σ' αὐτὸν ὑπακούουν ὅλα τὰ θηρία τῆς Ζούγκλας καὶ μέ μιὰ κρουγὴ του θὰ τὰ μάζευε ὅλα καὶ θὰ τᾶστελνε ὅλα ἐναντίον σας.

Ὁ Ἀρχηγός τῶν Ἀσσοῦκα παραδέχτηκε τὴν ἀποψὶ τοῦ Ντοῦν, ἔμεινε ὅμως ἐπιφυλακτικὸς νὰ βεβαιώσῃ καὶ μόνος τὴ φιλία τοῦ Ταρζάν πρὸς τοὺς ἀγρίους.

Ἐτοὶ πρῶτοι οἱ ἄγριοι τοῦ χωριοῦ Ἀσσοῦκα πληροφορήθηκαν τὴ δολοπλοκία καὶ τὴ μετέδωσαν στοὺς κατοίκους τοῦ ποταμοῦ Ὀνγκονέ, στοὺς κατοίκους τῶν χωρίων Ὀμπόμπι καὶ Ὀρόνγκο.

Οἱ ἄλλοι ὅμως πὺν θὰ τὸ μάθαιναν;



ΑΝΩ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ του τώρα ο Ταρζάν με συντροφιά την Τοίτα και φύλακά του κάτω από το δέντρο το αγαπημένο του λιοντάρι το Νοόμα και τον πανήψυλο φίλο του τον έλέφαντα Τόντορ, ήσυχάζε και σκεπτόταν το κακό που θα του συνέβαινε. Κι' ένωσε τον έαυτό του πάρα πολύ μόνο. Κι' άρχισε να νοσταλγεί τη γυναίκα του, το παιδί του.

‘Η Τοίτα, ή όποια λές κι’ είχε καταλάβει τις σκέψεις του, άρχισε να του χαϊδεύει τα μαλλιά και να του ψιθυρίζει κάτι χαϊδευτικά.

‘Ο Ταρζάν την αγάλλισε και της είπε :

— Τοίτα, οι λευκοί πατριώτες μου έχουν γίνει κακοί και θέλουν να μās διώξουν από δω για να αποκτήσουν τα πλούτη της Ζούγκλας. Τι να κάνομε ;

‘Η Τοίτα άρχισε να χοροπηδά γύρω του, λές, κι’ ήθελε να τον κάνει να γελάση, να του δώση κάποια χαρά και να του έξηγηση πώς δεν ήταν μόνος του.

— Όχι, δεν είμαι μόνος μου, φώναξε ξαφνικά και πήδησε έξω από την καλύβα.

‘Η Τοίτα χτυπούσε παλαμάκια και πήδησε πρώτη πάνω στην ράχι του Ταντόρ. ‘Ο Ταντόρ σήκωσε την προβοσκίδα του και τη ράντισε με νερό.

— Κίκι, κικί. Κικικ:κί ! έβαλε τις φωνές ή Τοίτα, που τρεμούλιασε γιατί φοβόταν το νερό.

‘Ο Ταρζάν άρχισε τα γέλοια και πήδησε στη ράχι του Ταντόρ, του αγαπημένου του έλέφαντα. ‘Ο Ταντόρ ξεκίνησε άργά, άργά.

Θά είχε κάνει κομμά πεντακοσριά μέτρα περίποτο μέσα από τα μονοπάτια της Ζούγκλας, διαν ξαφνικά άκουσε γυναικείες κραυγές. Έστρεψε το κεφάλι του προς το μέρος που έρχόντουσαν οι φωνές και κατάλαβε πώς κάποια μαύρη θά συνάντησε κανένα θηρίο και φοβήθηκε.

‘Αρπαξε τότε ένα σχοινόμακρο κλαρί κουνήθηκε και μ’ ένα πήδημα άρπαξε άλλο τέτοιο κλαρί, έκανε το ίδιο, και πετάχτηκε σε άλλο, ως που πλησίασε πολύ τις φωνές.

‘Από το ύψος, λοιπόν, που ηδοϋσε από σχοινόμακρο κλαρί σε άλλο τέτοιο κλαρί, αντίκρουσε πράγματι μία κοπέλλα μαύρη που είχε σηκώσει τα χέρια της ψηλά και φώνωζε

‘Ο Ταρζάν μ’ ένα πήδημα την έπλησίασε αλλά εκείνη τότε άρχισε και τραβιόταν προς τα πίσω.

— Τι έχεις ; Τι φεύγεις ; Της φώναξε ο Ταρζάν.

‘Εκείνη δεν απαντούσε αλλά διορκώς πήγαινε προς τα πίσω, ως που κρύφτηκε πίσω από ένα πολύ μεγάλο δέντρο.

— Τι φοβάσαι ; Δεν θά σε πειράξω φώναξε ο Ταρζάν και προχώρησε άνυποπτος προς το δέντρο.

ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ

“ΣΙΝΕΑΚ,,

ξεκουράζει, μορφώνει, διασκεδάζει

Ξαφνικά όμως από κάτω του τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησε καὶ ὁ Ταρζάν βρέθηκε γκρεμισμένος σ' ἓνα τεράστιο λάκκο τριῶν μέτρων, παγιδευμένος σ' ἓνα δίχτυ, σὰν κι' αὐτὸ ποὺ παγιδεύουν οἱ κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων τὰ λιοντάρια.

— Τὴν ἔπαθα! φώναξε ὁ Ταρζάν.

Καὶ πράγματι τὴν εἶχε πάθει. Οἱ ἄγριοι τοῦ Μακόκο τοῦ εἶχαν στήσει παγίδα γιὰ νὰ τὸν πιάσουν κι' ἔβαλαν τὴν κοπέλλα νὰ τὸν τραβήξῃ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος μὲ τὶς φωνές της.

Αὐτὸ ἐξ ἄλλου φάνηκε σὲ λίγο, γιατί ἡ κοπέλλα ἄρχισε τώρα νὰ φωνάζῃ μὲ χαρούμενες φωνές καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς θάμνους τῆς Ζούγκλας παρουσιάστηκαν καμμιὰ πενηνταριά ἄγριοι, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.

Περικύκλωσαν τὸ λάκκο καὶ σιγά-σιγά τράβηξαν τὸν παγιδευμένο Ταρζάν. Ἐκαναν γρήγορα τώρα νὰ πόρουν τὸ δίχτυ ἐπάνω, γιὰ νὰ μὴν εἰδοποιηθοῦν τὰ θηρία καὶ τοὺς κυνηγήσουν.

Ἐβαλαν τὸ δίχτυ μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε μπλεχτεῖ ὁ Ταρζάν, τὸν φορτώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς Ἀνατολὰς γιὰ τὸ χωριὸ τους Μακόκο.

Φαντασθῆτε τώρα τὴ χαρὰ τῶν ἀγρίων τοῦ χωρίου σὰν εἶδαν παγιδευμένον τὸν Ταρζάν.

Ἔτσι ὁ Ταρζάν πιάστηκε **αἰχμάλωτος τῶν ἀγρίων.**

Χρειάζεταν όμως μεγάλη προσοχὴ τώρα νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ δίχτυ γιατί ὁ Ταρζάν ἦταν χειροδύναμος καὶ θὰ τοὺς ἐπετίθετο μὲ τὶς γροθιές του καὶ στὸ τέλος θὰ τοὺς ἔφευγε.

Οἱ ἄγριοι τοῦ Μακόκο δὲν ἤξεραν τίποτα ἀκόμα γιὰ τὴν δολοπλοκία ποὺ εἶχε γίνει εἰς βάρος τοῦ Ταρζάν γι' αὐτὸ τὸν θεωροῦσαν ἐχθρὸ τους. Ἐκαναν συμβούλιο λοιπὸν καὶ ἀποφάσισαν νὰ μὴν τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ δίχτυ.

— Νὰ τὸν κάψωμε μαζὺ μὲ τὸ δίχτυ, εἶπε ὁ ἓνας.

— Ὅχι, φώναξε κάποιος ἄλλος, πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δίχτυ καὶ νὰ τὸν δέσωμε σ' ἓνα πάσσαλο.

— Καὶ βέβαια πρέπει πρῶτα νὰ τὸν τυραννήσουμε καὶ μετὰ νὰ τὸν κάψωμε.

— Πρέπει νὰ νοιώσῃ τὸν πόνο τοῦ βέλους. Ἔτσι ὅπως ἐσκότωνα ἐμᾶς, νὰ χτυπηθῇ κι' αὐτὸς μὲ βέλη.

Ἀκόμα τὸν θεωροῦσαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ σκότωνα τοὺς ἀγρίους καὶ ἔκαιγε τὶς καλύβες τους.

— Καὶ ἂν μᾶς ἐπιτεθῇ ποὺ θὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὸ δίχτυ;

— Τότε νὰ τὸν ἀφήσωμε ἔτσι ὥς ποὺ νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος καὶ νὰ τοῦ ρίξουμε ναρκωτικὸ στὰ χεῖλη. Θὰ ναρκωθῇ καὶ τότε τὸν βγάζωμε καὶ τὸν δένομε στὸν πάσσαλο γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ θανάτου του. ποὺ θὰ δώσουμε.

Τὸ «ΣΙΝΕΑΚ» δὲν ψιχαγωγεῖ μόνον,

πρὸ παντὸς ΜΟΡΦΩΝΕΙ

Ἡ ἰδέα φάνηκε καλὴ καὶ τὸ συμβούλιο ἐλύθη. Τὸν ἄφησαν ἔτσι δεμένο μέσα στοῦ δίχτυ ὅλη τὴ νύχτα. Ποῦ καὶ ποῦ πήγαινε κανένας νὰ δῇ ἂν τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Ὁ Ταρζάν ὅμως εἶχε γουρλωμένα τὰ μάτια του καὶ σκεπτόταν, καὶ περίμενε νὰ τὸν βγάλουν γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ.



Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀσσοῦκα ὑπεδέχθη τὸν Ντοῦν Μπού Μπού-Ντοῦν μετὰ χαρὰ γιὰτὶ νόμιζε ὅτι εἶχε ἐξολοθρεύσει τὸν Ταρζάν.

Ξαφνικὰ ἐκεῖ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔνοιωσε ἓνα χαίδεμα στὰ μαλλιά. Γύρισε καὶ εἶδε τὴ Τσίτα. Εἶχε περάσει τὸ μουτράκι τῆς μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ δίχτυο καὶ τὸ εἶχε κολλήσει στὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν. Τότε ὁ Ταρζάν κάτι τῆς ψιθύρισε σι' αὐτὴ καὶ ἡ Τσίτα ἐξαφανίσθη τρέχοντας πρὸς τὴ Ζοῦγκλα, μέσα στὸ σκοτάδι.

ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΕΤΡΕΧΕ ἡ Τσίτα μετὰ τόσο γρηγοράδα μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι χωρὶς νὰ πόρῃ ἀναπνοή; Πηλοῦσε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, πέρασε τὴ Ζοῦγκλα, βγήκε στὸ βουνό καὶ ἀπὸ μονοπάτι σὲ μονοπάτι τράβηξε πρὸς βορρᾶν. Πήγαινε κατ' ἐντολὴν τοῦ Ταρζάν νὰ βρῇ τὸν Ντοῦν—μπου—μπου—ντοῦν στὴν Πολιτεία τῶν Γοριλλῶν καὶ νὰ τοῦ πῇ πῶς ὁ Ταρζάν κινδυνεύει.

Στ' ἀναμετρεῖτο ὅμως ὁ Ταρζάν ποῦ δὲν ἤξερε τὰ σχέδια τῶν Ἀγρίων, κουρασμένος ὅμως ἦταν ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἀγρίους ποῦ πηγαινοερχόταν νὰ δῇ ἂν ὁ Ταρζάν κοιμήθηκε, ἔφερε τότε κάποιο ὕγρὸ μαζὺ του, καὶ τοῦχυσε μερικὲς σταγόνες ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ νοκτὰ τοῦ χεῖλι.

Τὸ φάρμακο ἦτον ἀποτελεσματικὸ καὶ ὁ Ταρζάν ἔπεσε σὲ λήθαργο. Τότε μαζεύτηκαν γύρω του ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, ἔλυσαν τὸ δίχτυ τὸν τράβηξαν ἀπὸ μέσα καὶ προσεχτικὰ τὸν ἔφεραν καὶ τὸν ἔδεσαν ὀρθιο σ' ἓνα πάσσαλο.

Ἔτσι ἡσύχασαν καὶ πήγαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Ταρζάν ἦταν αἰχμάλωτος πιά δικός τους καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ θὰ γλεντοῦσαν γιὰ καλὰ μαζὺ του.

Οἱ ἄγριοι τίς ιεροτελεστίας τους, τὰ πενηγύρια τους συνηθίζουν νὰ τὰ κάνουν τίς νύχτες τὲ τίς φωτιές, ποῦ ἀνάβουν γύρω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τὸν αἰχμάλωτο ποῦ πρόκειται νὰ τιμωρήσουν.

“Ετσι, ἡσυχοὶ τώρα καὶ χαρούμενοι πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

“Ὅταν τὸ πρωῒ συνήλθε ὁ Ταρζάν βρῆκε τὸν ἐσυτό του δεμένο γερά πάνω σ’ ἓνα τεράστιο κούτσουρο καὶ κατὰλαβε πῶς δὲν θὰ γλύτωνε ἀπὸ τῆς μανίας τῶν ἀγρίων, ἀν δὲν πράφθανε ἡ Τσίτα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν νέο του φίλο τὸν Ντούν, ὁ ὁποῖος θάρχόταν νὰ τοὺς διαλύσῃ τὴν παρεξήγησι καὶ νὰ ποκταστήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

“Ὁ Ταρζάν μποροῦσε βέβαια νὰ βγάλῃ μιὰ κορυγὴ καὶ νὰ μαζέψῃ γύρω του ὅλα τὰ θηρία τῆς Ζούγκλας, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ αἱματοκυλῇσῃ ἄδικα τὸν κόσμο. Καὶ γιατί; Ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἄγριοι ἔτσι νόμιζαν ὅτι ὁ Ταρζάν ἦταν ἐχθρὸς τοὺς;

“Εκεῖνος ποὺ ἔφταιγε ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ πολὺ σκληρά. Γι’ αὐτὸ περίμενε νὰ διῇ τι ἐξέλξει θὰ εἶχαν τὰ πράγματα καὶ μόνο στὴ μεγάλη ἀνάγκη θὰ ζητούσε τὴ βοήθειαν τῶν θηρίων.

ΚΑΘΕ ΜΑΥΡΟΣ ποὺ ἔβγαине ἀπὸ τὴν καλύβα του τὸ πρωῒ κι’ ἔβλεπε δεμένο τὸν Ταρζάν χοροπηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Συλλογιζόταν τὸ γλέντι ποὺ θὰ εἶχαν, με φαγιά, με πιετὰ, με χορὸ καὶ με κάθε εἶδους εὐθυμία κ’ εὐχαρίστησι.

Τὰ παιδάκια πλησίαζαν τὸν Ταρζάν καὶ τοῦ μιλοῦσαν κ’ ἐκεῖνος τοὺς χαμογελοῦσε. Ἄν ἦταν λυμένα τὰ χέρια του θὰ τὰ χαίδεε. Θυμόταν τὸ γυῖο του κι’ ἀναστενάζε.



« Ἀν μᾶς ἔχεις πῆ ψέματα » εἶπε ὁ κακοποιὸς Ἀρένο στὸν Ταρζάν, «θὰ γυρίσω νὰ σὲ σκοτώσω». Καὶ οἱ δύο κακοποιοὶ ἔφυγαν νὰ βροῦν τὰ διαμάντια.

Ἡ μέρα περνοῦσε. Μιὰ κοπέλλα ἔφερε στὸν Ταρζάν δυὸ μπανάνες τὶς καθάρισε καὶ τοῦ τὶς ἔβαλε στὸ στόμα νὰ τὶς φάῃ.

—Εὐχαριστῶ, Κακλαχάνα, ἤξερα ἐγὼ πάντα πῶς ἦσουν καλὸ κορίτσι. Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατί μ’ ἔχουν δέσει ἐδῶ;

—Γιατί ἔγινες κακὸς!

—Πώς μπορεί νά ἔγιναι κακός ἀφοῦ ἡμουνά πάντοτε καλός μαζί σας ;

—Τότε γιατί ἔκαψες πέντε καλύβες μας καί σκοτώσες μέ τὸ τόξου σου δέκα δικούς μας ;

—Ψέματα. Ὁ Ταρζάν δὲν σκοτώνει ποτὲ φίλους του. Καί γιὰ παῖοι αἰτίσ ; Τί μοῦ κάνανε ;

—Δὲν ξέρω. Σὲ εἶδαν νά τρέχης νύχτα γύρω ἀπὸ τὸ χωριό.

—Κι' ἂν ἦταν κανένας ἄλλος ποῦ νά θέλῃ νά μέ κακολογήσῃ ;

—Δὲν ὑπάρχει ἄλλος στὴ Ζουγκλα.

—Καλά, Κακλαχάνα. Ἀχ, ἂν ἦμουν ἐλεύθερος θὰ τὸν εὑρίσκα ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄλλο. Τώρα πιά εἶναι ἀργά. Ἀν μέ σκοτώσετε ἑμένα δὲν θὰ ὑπάρχει ἄλλος νά σὰς προστατεύσῃ.

Ἡ Κακλαχάνα κάθησε συλλογισμένη πλάϊ του. Σὲ λίγο μούρισε :

—Ἐγὼ σὲ πιστεύω, Ταρζάν, ἀλλὰ οἱ δικοί μου δὲν θὰ σὲ πιστέψουν.

—Καί νομίζεις πὼς ἂν θέλω νά σωθῶ τώρα δὲν μπορῶ ;

—Τὸ πιστεύω. Αὐτὸ συλλογιζόμουνά πρὸ ὀλίγου. Γιατί ὁ Ταρζάν δὲν βγάζει τὴν κραυγὴ του νά μαζευτοῦν ὅλα τὰ θηρία οἱ φίλοι του καί νά μᾶς κατασπαράξουν.

—Εἶσαι ἔξυπνο κορίτσι, Κακλαχάνα. Βλέπεις ; Δὲν κάνω ἕνα τέτοιο πράγμα γιατί εἶναι ἀδικο. Δὲν φταίτε ἐσεῖς. Ὡς τὴ τελευταία στιγμή ἐλπίζω νά βρεθῇ κάποιος νά καταλάβῃ τὴν ἀλήθεια καί νά μὴ γίνῃ αἵματοχυσία μέ τὰ θηρία ποῦ μέ ἀγαποῦν.

Ἡ Κακλαχάνα σηκώθηκε κι' ἔφυγε συλλογισμένη. Τὰ λόγια αὐτὰ σκέφτηκε νά τὰ πῇ στὸν ἀδελφό της, στὸν πατέρα της. Καί τὰ εἶπε. Μὰ κανεῖς δὲν τὴ πιστεύε. Ὅλοι τοὺς εἶχαν τὴ χαρὰ πὼς τὴν νύχτα θάρχιζε τὸ πανηγύρι καί θὰ χόρευαν τὸ χορὸ τοῦ θανάτου.



ΔΟΥ ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ. Λίγο πρὶν νυχτώσῃ οἱ γυναῖκες μάζεψαν κλαριά ξερά καί βέργες ἀπὸ τὸ δάσος. Ἐφτιασαν καμιά εἰκοσριά ἐστίες φωτιάς γύρω ἀπὸ τὸ χωριὸ καί δέκα γύρω ἀπὸ τὸν Ταρζάν. Ἐπειτα ἔβολαν φωτιά. Ὁλος ὁ τόπος φώτισε σὰν νά ἦταν ἡμέρα.

Ἐπειτα οἱ γυναῖκες πῆγαν καί κάθησαν σὲ μιὰ πλευρά καί οἱ ἄντρες ἀντίκρου.

Στὴ μέση βρισκόταν ὁ πάσσαλος πάνω στὸν ὁποῖον ἦταν δεμένος ὁ Ταρζάν.

Τότε ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ χωριοῦ σηκώθηκε, τράβηξε τὸ μαχαίρι του καί ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς μουσικῆς. Τὰ τὰμ - τὰμ ἄρχισαν πρῶτα ἀργά, κι' ἔπειτα γρήγορα νά χτυποῦν σ' ἕνα ἄγριο θλιβερό ρυθμό.

Τὰ παλληκάρια εἶχαν φορέσει τίς καλὲς στολές τους ἦταν στολισμένοι μέ δέρματα λεοπαρδάλων στὸ κορμί καί μέ ποικιλόχρωμα φτερά στὸ κεφάλι.

Τὸ χορὸ ἄρχισε ὁ Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος στριφογύριζε καί κράδαινε τὸ μαχαίρι του γύρω ἀπὸ τὸν Ταρζάν, γύρω του τὰ παλληκάρια περίμεναν τὴ σειρά τους.

Ὁ Ἀρχηγὸς τελείωσε τὸ χορὸ του καί ἄρχισαν τὰ παλληκάρια, ὁ Ἀρχηγός ἦταν μπερκῆς καί μπῆκε στὴν καλύβα του ν' ἀδειάσῃ κ' ἕνα φλασκί πιὸτὸ ἀπὸ κεῖνο τὸ γλυκὸ ποῦ φτιάχνουν οἱ μαῦροι ἀπὸ μάγκα, ἕνα ὥραϊο εὐγεστο φρούτο.

Τὴν ὥρα ὅμως ποῦ ἔπινε μπῆκε στὴν καλύβα ἡ Κακλαχάνα καί τοῦ εἶπε :

—'Αρχηγέ Μακόκα, ἦρθαν δύο λευκοὶ ἄνθρωποι καὶ ζητοῦν νὰ σὲ δοῦν ἰδιαιτέρως. Μοῦ εἶπαν ὅτι σοῦ φέρνουν διόφορα δῶρα.

—Μήπως μοῦ ἔφεραν καὶ νερὸ τῆς φωτιᾶς;

Νερὸ τῆς φωτιᾶς ὠνομάζουν οἱ μαῦροι τὸ ροκί, τὸ ἀψέντι κι' ὅλα τὰ ποτὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ ποῦ καίνε.

—Δὲν ξέρω, θὰ τοὺς ρωτήσω.

—Καὶ ποῦ εἶναι οὗτοι;

—Στὴ Μποομπαμπιά πλάϊ στὴν πηγὴ τοῦ νεροῦ.

—Ἡλὰ θὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ.

Ἡ Κακλαχάνα βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα ἀλλὰ δὲν ἀπομακρύνθηκε. Ἀκολούθησε τὸν Ἀρχηγὸ ὅταν ἐκεῖνος ἐπῆγε μέσα στὸ σκοτάδι νὰ



Τὸ λιμάνι τῆς Σαγκατάγκας, ὅπου ὁ Ἕλλην Νίκος Μπακλῶρης εἶχε τὸ διώροφο ἀπὸ τοῦ, ὅπου κυμάτιζε ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, καὶ εἶχε ἐγκαταστήσει τὴν ἀποθήκη του. Ἐπίσης τὰ δύο καΐκια του στὸ λιμάνι.

συναντήσῃ τοὺς δύο λευκοὺς. Ἦθελε νὰ μάθῃ ἀπὸ περιέργεια τί τὸν ἤθελαν καὶ πράγματι κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ τ'ἄκουσε ὅλα

—Τί με θέλετε; τοὺς εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς Μακόκα.

—Εἴμαστε ἔμποροι τῆς Ζούγκλας καὶ ἐρχόμαστε νὰ σοῦ κάνουμε μιὰ πρόταση.

—Φτάνει νὰ βγῇ πολὺ κέρδος.

—Κέρδος πολὺ γιὰ ὅλο τὸ χωριὸ καὶ γιὰ σένα Μακόκα ἕνα δοχεῖο γεμᾶτο «νερὸ τῆς φωτιᾶς».

Μόλις ἄκουσε ὁ Μακόκα ὅτι τοῦφεραν νερὸ τῆς φωτιᾶς, δηλαδὴ πιότὸ ποῦ κοίει τὸ λαρύγγι καὶ μεθ' ἡμέρας ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

—Καὶ τί ζητᾶτε εἰς ἀντάλλαγμα δέρματα ἢ ἐλεφαντόδοντα...

—Ὅχι τίποτα ἀπ' οὗτά. Θέλομε τὸν Τορζάν.

—Τὸν Ταρζάν ; Ἀδύνατον. Αὐτὸς εἶναι αἰχμῶλῳτὸς μας καὶ δὲν πρόκειται νὰ βγῇ ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια μας ἀπόψε. Ἄν σωθῇ θὰ μᾶς κόψῃ δλοῦς

— Τότε φεύγομε. Οὔτε νερὸ τῆς φωτιᾶς, οὔτε τίποτα.

— Μὰ γιὰ σταθῇτε. Γιατὶ δὲν παίρνετε τίποτ' ἄλλο ;

—Πρὸς τὸ παρὸν δὲ συζητᾶμε γιὰ τίποτ' ἄλλο. Θέλομε τὸν Ταρζάν

—Μὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸν δώσω. Πῶς νὰ τὸν πῶ τῶρα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δικῶ μου ποῦ διασκεδάζουν ;

Ἔτσι τὶς λένε τὶς πιστολιές οἱ μαῦροι). Ὁ χορὸς θὰ σταματήσῃ. Θὰ τοὺς πῇς ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος, θὰ τοὺς τραβήξῃς ἀνατολικά, θ' ἀδειάσῃ ἡ πλατεῖα κ' ἐμεῖς θὰ παραλάβουμε τὸν Ταρζάν.

— Καὶ τὸ νερὸ τῆς φωτιᾶς ;

— Θὰ το βρῇς ἐδῶ. Νὰ το. Καὶ τοῦδειξαν ἕνα τενεκεδένιο δοχεῖο γεμάτο ρακί.

— Κι' ἂν σᾶς φύγῃ καὶ γυρίσει νὰ μᾶς κόψῃ.

— Θὰ τὸν δέσωμε μέ σίδερα καὶ δὲν θὰ μᾶς φύγῃ.

Ὅπως θὰ κατάλαβαν οἱ ἀνγνωστοὶ μας οἱ δύο αὐτοὶ ποῦ κουβέντιαζαν μέ τὸν Ἀρχηγὸ Μακόκο καὶ ζητοῦσαν τὸν Ταρζάν, ἦσαν οἱ δύο κακοποιοὶ ὁ Ἀρένο καὶ ὁ Καντατάρ, οἱ ὁποῖοι ἐβλεπαν ἐπιτέλους νὰ συμπληρωθῇ τὸ σχέδιό τους, νὰ συλλαμβάνεται ὁ Ταρζάν καὶ τῶρα γύρευαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ σύλληψί του πρὶν τὸν θανατώσουν.



Α ΠΩΣ ΚΑΤΟΡΘΩΣΑΝ α' ἀποσπᾶσουν ἀ-ὸ τὰ χέρια τῶν Ἀγρίων, τὸν Ταρζάν νὰ τὸν δέσουν σφιχτὰ καὶ νὰ τὸν μετοφέρουν σὲ μιὰ σπηλιὰ τὴν ὁποία χρησιμοποιοῦσαν γιὰ ἀποθήκη.

Ποῦ νὰ φαντασθῇ ποτὲ ὁ Ταρζάν ὅτι ὁ Ἀρένο, αὐτὸς ποῦ τοῦ μιλοῦσε ἦταν ἐκεῖνος ποῦ παρίστανε τὸν Ταρζάν τὶς νύχτες καὶ τὸν δυσφήμιζε μετὰ τῶν ἀγρίων.

Ὅταν εἶδε ποῦ τὸν μετέφεραν φαντάστηκε ὅτι πρόκειται περὶ συνηθισμένων ἀπατεῶνων τῆς Ζούγκλας οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξηγόρασαν ποιδὸς ξέρεي πῶς γιὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὶς γνώσεις

του καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ τίποτα διαμάντια ἢ χρυσάφι ποῦ ἔκρυβε ἡ Ζούγκλα.

Ἔτσι τῶρα εἶχε ἡσυχάσει.

Κατεπλήγη ὅμως ὅταν τοὺς εἶδε νὰ ξανάρχονται ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶχαν ρίξει κι' ἐκομποῦσε σὲ κάτι καλάθια, καὶ εἶδε τὸν ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τὸν Ἀρένο νὰ κρατᾷ ἕνα πιστόλι.

— Σὲ σκοτῶνω, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ μᾶς μορτυρήσῃς ποῦ κρύβεις τοὺς θησαυροὺς σου.

Ὁ Ταρζάν τοὺς κύτταξε περίεργα.

— Ποιὺς θησαυροὺς ; Ἐγὼ δὲν ἔχω θησαυροὺς.

— Τοὺς θησαυροὺς τῆς Ζούγκλας.

— Ἡ Ζούγκλα ἔχει πολλοὺς, ἔαχτε νὰ τοὺς βρῇτε.

— Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ ψαξίματα. Θὰ μᾶς πῇς ποῦ θὰ βροῦμε διαμάντια. Θὰ πᾶμε νὰ τὰ βροῦμε καὶ θὰ γυρίσωμε νὰ σε λύσωμε. Ἄν μᾶς πῇς ψέματα θὰ γυρίσωμε νὰ σὲ σκοτώσουμε.

Ὁ Ταρζάν κατάλαβε ὅτι γλυτωμὸ δὲν εἶχε. Περισσότερες ἐλπίδες εἶχε μέ τοὺς μαύρους παρὰ μ' αὐτοὺς. Ἐπρεπε, ὅμως, νὰ κερδίσῃ καιρό. Ἡ τοῖτα θὰ εἶχε φθάσει στὴν πολιτεία τῶν Γοριλλῶν, θὰ εἶχε

δώση τὸ μῦνῆμα τοῦ κινδύνου καὶ ὁ Ντοῦν—μπου—μπου—ντοῦν μὲ τὸ στρατὸ τῶν Γοριλλῶν θὰ ἔκανε ἐπίθεσι καὶ θὰ τὸν ἐσωζε

Τοὺς κύτταξε καλὰ, καλὰ καὶ τοὺς εἶπε :

—Τὴν ξέρετε τὴ Ζοῦγκλα ;

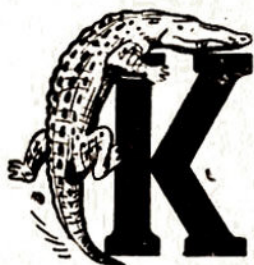
—Θὰ μᾶς πῆς ποῦ θὰ πάμε καὶ θὰ τὸ βροῦμε.

—Στὴν ἀριστερὴ δὲχθῃ τοῦ ποταμοῦ Κόγκο ὑπάρχει ἓνα χωριὸ μαύρων τὸ Νγκόμπι. Ἐκεῖ κοντὰ ὑπάρχει ἓναις λόφος ἀπὸ πέτρα σκληρὴ. ἐκεῖ θὰ βρῆτε δια-άντια.

—Ἄν μᾶς εἶπες ψέματα θὰ γυρίσωμε νὰ σὲ σκοτώσουμε.

«Ὡς ποῦ νὰ γυρίσετε σκέφτηκε ὁ Ταρζάν, κάτι θὰ συμβῇ, δὲν μπορεῖ.

Γιατὶ ὅπως θὰ καταλάβετε τοὺς εἶχε πῆ ψέματα. Τοὺς ἀπομάκρυνε ἕξη μέρες δρόμο.



ΑΠΟΙΟΣ ΟΜΩΣ κρυβόταν ἐκεῖ τριγύρω καὶ ἄκουσε τὴ συνομιλίαν τῶν κακοποιῶν μὲ τὸν Ταρζάν. Ἦταν ἡ Κακλαχάνα ἡ ὁποία παρηκολούθησε καὶ τὴν κουβέντα τοὺς μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Μακόκο καὶ τοὺς ἀκολουθῆσε ὅταν πῆραν τὸν Ταρζάν καὶ τὸν πῆγαν στὴ σπηλιά.

Ἡ Κακλαχάνα ὅταν τοὺς εἶδε νὰ ἀπομακρύνονται μέσα στὴν νύχτα, μάζεψε μερικὰς μπανάνες καὶ τίς ἔφερε τοῦ Ταρζάν.

Πάλι ἐσὺ ἐδῶ ; τῆς εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο ὁ Ταρζάν.

—Πίστεψα στὰ λόγια σου καὶ θέλω νὰ σὲ σώσω. Θὰ μοῦ δώσης ὅμως μιὰ ὑποσχεσι.

—Λέγε, Κακλαχάνα.

—Νὰ μὴν πειράξης κανέναν ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἄκουσαν ἀπὸ μακριὰ βήματα καὶ ἡ Κακλαχάνα ἔσπευσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ νὰ κρυφτῇ ἀπέξω σὲ κάτι θάμνους.

Ἦσαν οἱ δυὸ κακοποιοὶ οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφαν.

—Σκεφθήκαμε ὅτι στ' ἀναμεταξὺ τόσες μέρες ποῦ θὰ λείπουμε θὰ πεθάνῃς ἀπ' τὴ πείνα...

—Καλωσύνη σου. Τοὺς εἶπε ὁ Ταρζάν.

—Κι' ὅτι κάποιος θάπρεπε νὰ μείνῃ νὰ σὲ φυλάῃ, γιατί ἂν μᾶς γελάσης πρέπει νὰ σὲ βροῦμε ἐδῶ νὰ σ' ἀδειάσουμε στὸ κεφάλι πέντε σφαῖρες. Λοιπόν, θὰ μείνῃ ἐδῶ ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ θὰ φύγω.

Ὁ Ταρζάν σκέφτηκε ὅτι ὁ ἄλλος ἦταν πονηρὸς καὶ ἂν εὑρίσκε δι-χμάντια ἤθελε νὰ τὴ σκάσῃ τοῦ ἄλλου καὶ νὰ φύγῃ. Χαμογέλασε καὶ τοὺς εἶπε :

—Ὅπως νομίζετε, κάνετε.

Τὶ θάκανε, ὅμως, τώρα ἡ Κακλαχάνα ποῦ δὲν πρόφθασε νὰ τοῦ λύσῃ ᾠρηγομένως τὰ χέρια ;

Καὶ θὰ βρισκόταν.

Ὁ Ἀρένο, λοιπόν, ἔφυγε κ' ἔμεινε φύλακας τοῦ Ταρζάν ὁ Καντατάρ, ὁποῖος ἔδωσε τοῦ Ταρζάν νὰ φάῃ κ' ἔκλεισε τὴ σπηλιά μὲ ἓνα φρύγια ἀπὸ βαρειοὺς ὀγκόλιθους.

Ἡ Κακλαχάνα ὅταν εἶδε πᾶς ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ πλησιάζῃ τὸν Ταρζάν πεισμάτωσε τόσο πολὺ ποῦ ὀρκίστηκε ὅπως οἵποτε νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὸν σώσῃ.

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μέσα στὴ Ζοῦγκλα. Ποῦ πῆγαινε ; Θὰ τὸ δοῦμε ἀργότερα.

Η ΤΣΙΤΑ ΟΜΩΣ στ' άναμεταξύ είχε ξεσηκώσει τόν Ντούν—μπου—μπου—ντούν και τούς Γορίλλας κ' έρχόταν οδηγώντας τους προς τó χωριό Μοκόκο όπου είχε βρή τόν Ταρζάν τυλιγμένο σ' ένα δίχτυ.

Τό διάστημα ήταν μεγάλο, αλλά δέν έκαναν σταθμό πουθενά νύχτα μέρα περπατούσαν.

Ό Ντούν είχε τó σχέδιό του. Θάμπαινε στο χωριό μόνος νά πείση τόν Άρχηγό Μοκόκο ότι ό Ταρζάν ήταν άθώος και θά ζητούσε νά τόν άπελευθερώσει. Άν δέν τó κατόρθωνε τότε θά έβγαζε τή δική του κραυγή :

«Αααααααπά ! Άπα Άούααα ! μέ τήν όποία θά καλούσε τούς Γορίλλας του πού ήσαν ώπλισμένοι μέ ροπαλα νά έπιτεθούν εναντίον τού χωριού κ' έτσι θά άπελευθερώνει τόν Ταρζάν.

Μπήκε, λοιπόν, στο χωριό και πήγε άμέσως στην καλύβα τού Μακόκο. Αύτός ήταν μεθυσμένος από τó ρακί και δέν καταλάβαινε τίποτα. Τέλος από τά πολλά λόγια πού άντήλλαξαν ό Ντούν κατάλαβε ένα πράγμα : ότι δυο λευκοί έπήραν τόν Ταρζάν.

Ποιοί ήσαν αύτοί οι λευκοί ; Γιατί τόν πήραν ; Πού τόν πήγαν ; Αύτά ήσαν έρωτήματα στα όποία δέν μπορούσε νά άπαντήσει.

Έφυγε άμέσως, συγκέντρωσε τούς Γορίλλας και τήν Τσίτα κ' άρχισε νά τούς μιλά στην γλώσσα τους.

Ό Τσίτα ή όποία είχε μεγαλύτερη αντίληψη από τούς άλλους τούς Γορίλλας διησάνθη τόν κίνδυνο πού διέτρεχε άλλη μιá φορά ό Ταρζάν και άρχισε νά χτυπά τó κεφάλι της βγάζοντας άπελπιστικές κραυγές. *

Όταν νύχτα, άφησαν νά ξεμερώσει και τότε οδηγούμενοι από τήν Τσίτα γιατί τó μέρος αύτό της Ζούγκλας δέν τó ήξερε ό Ντούν, περπατούσαν μέσα σέ άγνωστα και δύσβατα μονοπάτια.

Ό Τσίτα ρωτούσε τίς μσύμοϋδες, ρωτούσε τάλλα ζώα πού συναντούσαν μα κανείς δέν ήξερε νάπαντήσει πού βρισκόταν ό Ταρζάν γιατί οι κακοποιοί τόν είχαν μετ'φέρει νύχτα και κανένα από τά ζώα δέν είχε αντίληψη πού τόν είχαν κρύψει.

Έτσι ή άπελπισία της μεγαλώνει διαρκώς και ή Τσίτα έκλαιγε άπαρηγόρητη. Τέλος ώδήγησε τόν Ντούν στην καλύβα τού Ταρζάν και τού έδωσε νά καταλάβη πώς θά έπρεπε νά περιμένουν εκεί ως πού νά μάθουν κάτι ή βρούν τά ίχνη του.

Η ΚΑΚΛΑΧΑΝΑ ΟΜΩΣ πού είχε ξεφύγει κ' έτρεχε, έτρεχε τώρα προς τή Σαγκατάγκα. Ό Κακλαχάνα ήξερε πώς ό Ταρζάν είχε εκεί ένα καλό λευκό φίλο τόν Μπακλώρη. Κ' έτρεχε νά τόν πληροφορήσει ότι ό Ταρζάν κινδύνευε. Έτσι έπειτα από δύο ήμέρες δρόμο έφθασε ένα πρωινό στην Σαγκατάγκα. Τή στιγμή εκείνη στο λιμάνι έμπαινε ένα βαποράκι.

Ό Κακλαχάνα στάθηκε στην παραλία νά χαζέψει. Δέν ε'χε άλλοτε δει τέτοιου είδους πλοία αλλά και ό Μπακλώρης βρισκόταν στην παραλία, και οι μαυροί του, όλοι πρώτοι φορά έβλεπαν πλοίο μέ φουγάρο.

Ποιοι έρχόντουσαν στο απόμερο αυτό λιμάνι της 'Αφρικής ;

Ο Μπακλώρης πάνω από το δίπατο σπίτι του είχε τοποθετήσει μια ελληνική σημαία ή οποία κυμάτιζε νύχτα και μέρα. Κ' ήταν αποφασισμένος αν έρχόντουσαν τίποτα κατακτητάι να τους έλεγε διι ήρθαν άργά, ότι ο τόπος ήταν ελληνικός, κι' ότι αυτός διοικούσε εκεί πέρα.

Το πλοίο άγκυροβόλησε και μια βάρκα κατέβηκε απ' αυτό. Στη βάρκα μπήκαν μερικοί άντρες και μια γυναίκα. 'Η βάρκα πλησίαζε, πλησίαζε κι' όταν έφθασε κι' άργισε την άκτή ο Μπακλώρης με χαρά μεγάλη άναγνώρισε ιη γυναίκα που βρισκόταν μέσα στη βάρκα : ήταν ή Τζέιν ή γυναίκα του Ταρζάν.

Την άνεγνώρισε όμως και ή Κοκλαχάνα, ή όποία χάρηκε πολύ κι' άρχισε τις φωνές.

— Έλάτε γρήγορα, βγήτε . . . ο Ταρζάν κινδυνεύει.

Στά λόγια αυτά ή Τζέιν πετάχτηκε επάνω, πήδησε έξω από τη βάρκα και φώναξε στους άνδρες που βρισκόντουσαν μέσα :

— Άκολουθείστε με !

Ο Μπακλώρης με δάκρυα στα μάτια χαιρέτησε την Τζέιν και έβαλε την Κακλαχάνα να τους διηγηθί τί ακριβώς συμβαίνει. 'Η Τζέιν έξηγοίσε στους ανθρώπους του βαποριού που τη συνοδεύαν όλη την τραγική περιπέτεια του Ταρζάν. "Εστειλαν, λοιπόν, κ' έφεραν από το βαπόρι καμμία είκοσαριά πιστόλια και σφαίρες, "Ετσι όλοι ώπλίσθησαν με νέου τύπου πιστόλια και φόρεσαν κι' από μια φυσιγγιοθήκη.

Σε μια ώρα ήταν έτοιμοι. 'Η Κακλαχάνα ώδηγούσε και ή Τζέιν ή όποία πέταξε άμέσως τα φορέματα και φόρεσε τα ρούχα της ζούγκλας πήγαινε με τον Μπακλώρη ενώ οι άλλοι 5 άνδρες, οι όποιοι ήταν έπιστήμονες κι' ήρθαν να γνωρίσουν τον Ταρζάν και να πάρουν σημειώσεις για τα βότανα της Ζούγκλας, άκολουθούσαν. Πήραν το συντομότερο δρόμο κ' ένα βραδάκι λίγο πριν από το ήλιοβασιλέμα έφθασαν κοντά στη σπηλιά που είχαν βάλει τον Ταρζάν.

— Άφήστε με μόνη να προχωρήσω, είπε ή Τζέιν, κρατώντας ένα πιστόλι στο χέρι. Σεΐς κυκλώσετε τη σπηλιά.

"Ηθελε να έλευθερώση μόνη της τον άντρα της τον Ταρζάν.

Ο φύλακας του Ταρζάν, ο κακοπόιός Καντατάρ, σιγοτραγουδούσε ενώ έψηνε κάποιο άγρίμι στη φωτιά.

— Ψηλά τα χέρια, φώναξε ή Τζέιν.

Έκείνος όταν άκουσε γυναικεία φωνή ούτε κουνήθηκε.

— Ψηλά τα χέρια γιατί θα πυροβολήσω.

— Ωραίες γυναίκες σαν και σένα εν πυροβολούν. "Ελα κοντά μου. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου.

"Ενας πυροβολισμός άκούστηκε και μια σφαίρα του τρύπησε το κρανίο. Τέτοια προσβολή δέν περίμενε ή Τζέιν και τον τιμώρησε. "Ετρεξε έπειτα μέσα στη σπηλιά, έλυσε τον Ταρζάν κ' έπεσε στην άγκαλιά του. "Εκλαιγαν κι' οι δύο από τη χαρά τους. Τότε ο Ταρζάν έβγαλε την κραυγή της Ζούγκλας :

—'Ααααα, δαααα !

Καί σέ λίγα λεπτά μαζεύτηκαν γύρω τους περί τοὺς πενήντα ἐλέφαντες μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Ταντόρ.

Ὁ Ταρζάν τοὺς μίλησε κι' ὅλοι κάθησαν γάμω. Τότε ὅλοι ἀνέβηκον στὴ ράχι τους κι' ὁ Ταρζάν μαζί με τὴ Τζέιν πάνω στὸ Ταντόρ.

Ὁ Ταρζάν γύριζε θριαμβευτικὰ στὸ βασίλειό του με τὴ γυναῖκα του. Τὴ φωνὴ όμως τοῦ Ταρζάν τὴν ἄκουσαν οἱ μαϊμούδες, οἱ λέοντες, τὴν ἄκουσε καὶ ἡ Τσίτα ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ. Ἐτσι ἦρθαν ὅλοι νὰ τοὺς προϋπαντήσουν.

Πόση χάρᾳ ἔνοιωσε ὁ Ταρζάν ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Ντοὺν με τοὺς γορίλλες του. Φιλήθηκαν, τοῦ σύστησε τὴ γυναῖκα του, καὶ ἡ Τζέιν φρόντισε νὰ τακτοποιηθοῦν οἱ ξένοι τῆς νὰ περάσουν τὴ νύχτα.

Ἐτσι ἡ Τζέιν ἔφθασε πάνω στὴν ὥρα νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὴ τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία καὶ νὰ ζήσει συγκινητικές στιγμὲς ἀνάμεσα στὰ ζῶα ποὺ χάρηκαν τόσο πολὺ ποὺ τὴν ξανάβλεπαν.

ΤΕΛΟΣ



Τὴν προσεχῇ ΤΡΙΤΗΝ

Θὰ ζητήσετε νὰ διαβάσετε

Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἥρωϊκά
κατωρθώματα τοῦ ὑπεραν-
θρώπου τῆς ΖΟΥΓΚΛΑΣ :

Ο ΤΑΡΖΑΝ

ΚΑΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΥ

ΤΑ ΖΩΑ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΣΤΟ ΑΠΗ και στο Γκαγκάγια του Κόγκο υπάρχουν σχολές ελεφάντων.

Τό ξέρατε ότι υπάρχουν σχολές ζώων;

Μή ξαφνιάζεσθε δέν άστιεύομαι καθόλου.

Μέσα στη σχολή οί μαθηται έ-
λέφαντες διατελοῦν υπό την επίβλε-
ψιν τών Κορνάκων, τών ελεφαντο-
κόμων δηλαδή και τών καθηγητών-
ελεφάντιων. Οί τελευταίοι αὐτοί
δέν ανήκουν πλέον στην πρώτη νε-
ότητα. Γνωρίζουν όλες τις σχολι-
κές συνήθειες και εκτελοῦν καθή-
κοντα επιμελητών. Με την προβο-
σκίδα τους, ξέρουν να επιβάλλουν
μεταξύ τών μαθητών την πιο αυ-
στηρά πειθαρχία. 'Αλλά τί διδά-
σκονται θά ρωτήσετε. Πρώτα-πρώ-
τα διδάσκονται να δέχονται στην
πλάτη τους, χωρίς διαμαρτυρίες, έ-
ναν αναβάτη, τόν οποίο να μη κα-
κομεταχειρίζονται, ρίχνοντας στο
πρόσωπό του άμμο ή νερό με την
προβοσκίδα τους. 'Υστερα διδάσκον-
ται στη μεταφορά ξύλων ή άλλων
μεγάλων φορτίων. Δέν πρέπει να
λησημονήτε ότι ο έλέφας μπορεί να
σηκώσει άνέτως με την προβοσκίδα
του, τετρακόσια κιλά.

Μόλις ένας μαθητής έλέφαντας
βγῇ ξεφτέρει, ο διευθυντής της scho-
λής κυτάζει να τόν πουλήσει ή να
τόν νοικιάσει. Οί καλλιεργητές βάμ-
βακος ενδιαφέρονται ιδιαίτερος για



τούς εργατικούς έλέφαντας, οί ό-
ποιοι στοιχίζουν πολύ λιγώτερο από
τά βώδια και είναι πιο οικονομικοί
από τά τρακτέρ.

Στη Σοιμάτρα υπάρχει μιá άλλη,
ένδιαφέρονσα σχολή ζώων. Σ' αυ-
τήν φοιτοῦν οί μαϊμούδες. Με λί-
γες λιχουδιές, οί πίθηκοι προσελί-
νται και δέν υποβάλλουν σε κανέ-
να κόπο τούς εκπαιδευτάς των. Τά
μαθήματα δίδονται στο ύπαιθρο. 'Ο
καθηγητής, ένας Ιθαγενής, εξηγεί
στούς μαθητάς του με διάφορες χα-
ρακτηριστικές κινήσεις πού τις μι-
μῶνται οί πίθηκοι, πώς να κάνουν
για να συλλέγουν τά κοκκοκάρυδα.
Και βλέπει κανείς τις μαϊμούδες ν'
αναρριχῶνται πάνω στα δέντρα, να
παίρνουν στα χέρια τους τις καρῦ-
δες, να τις στριφογυρίζουν όσο να
κοποῦν από τό δέντρο και να τις
ρίχνουν κατόπιν στο έδαφος.

ΥΠΑΡΧΕΙ ένα νη-
σί στον Ειρηνικό
ώκεανό όπου οι Ιθα-
γενείς ζουν εύτυ-
χημένοι ψαρεύοντας
και κυνηγώντας.

Το νησί αυτό όνο-
μάζεται Μόα.

Μιά μέρα, σ' αυτό το νησί το χαμένο μέσα στο άπειρον του ω-
κεανού, απεβιβάσθη ένα παράξενο ζευγάρι λευκών. Έκείνη ήταν μι-
ά νέα, ωραία, με μακρὰ ξανθὰ μαλλιά. Εκείνος ήταν ένας άνδρας με
πρόσωπο βασανισμένο και σκοτεινό.

Οι Ιθαγενείς πήραν δώρα από τους λευκούς αυτούς και εις αντάλ-
λαγμα τους έφτιαξαν μιὰ καλύβα. Το καίκι που τους έφερε ξανάφυγε
χωρίς ή αναχώρησίς του να τους αφήσει κανένα πόνο . . .

Ποιοί ήσαν ; Για να καταλάβη κανείς τη δραματική τους Ιστορία
πρέπει να γνωρίξη προηγουμένως το παρελθόν τους. Ο νέος ήταν ό
'Αλμπέρτος Ντουντιέ, ό περιβόητος Ντουντιέ, ό διρχειριστής της
Φέντεραλ Μπάνκ της Νέας 'Υόρκης, ό άνθρωπος για τον όποιο είχε
κινητοποιηθή ή αμερικανική αστυνομία, γιατί είχε κλέψει ένα εκα-
τομύριο δολάρια. 'Υστερα από πολλές περιπέτειες και δραματικούς
αγώνες που έκανε για ν' αποφύγη τη σύλληψη, ό Ντουντιέ συνήντησε
μιὰ γυναίκα, την Πωλιν Ράινγκ, ή όποια τον έρωτεύθηκε τρελλά,
και του υπέδειξε ως ασφαλές καταφύγιο τη νήσο Μόα, του Ειρηνικού
'Ωκεανού. Έτσι αποφάσισαν να κάνουν μαζί αυτό το μακρινό ταξίδι
στο έρημόνησο.

«Πωλιν Ράινγκ» δέν ήταν το πραγματικό όνομα της γυναίκας.
Τό όναμά της ήταν 'Ελεν Φόρμερ και άνήκε στο γυναικείο τμήμα
της 'Αστυνομίας της Νέας 'Υόρκης. Μόλις έγινε γνωστή ή «λοπή της
Φέντεραλ Μπάνκ από τον 'Αλμπέρτο Ντουντιέ, ή 'Ελεν έπεφορτίσθη
από τους ανωτέρους της να καταδιώξη τον κλέπτη και να τον συλλάβη.

Και πράγματι ή 'Ελεν κατώρθωσε ν' ανακαλίψη τον Ντουντιέ
σ' ένα μικρό και φτωχικό Ξενοδοχείο του 'Αγίου Φραγκίσκου. Εκεί
όμως συνέβη κάτι τό αφάνταστο. 'Η Πωλιν τον αγάπησε χωρίς να
υπολογίση και τις φοβερές συνέπειες. Ο έρως της υπήρξε δυνατώτε-
ρος από κάθε συναίσθημα.

Μιά εβδομάδα αργότερα ένα καίκι τους απεβίβαζε στη Μόα, όπου
έσκόπευαν να μείνουν για πάντα.

Έκεί πέρασαν εύτυχισμένοι τις πρώτες ήμέρες τους. Ο 'Αλμπέρ-
τος ζούσε τώρα ήσυχος. 'Η αστυνομία δέν θα μπορούσε να τον συλ-
λάβη. 'Η αγάπη της γυναίκας εκείνης, που αυτός ώνόμαζε Πωλιν,
του έδινε μιὰ αφάνταστη ανακούφιση και εύτυχία.

'Αλλά ένα πρωί τό δράμα ξέσπασε τρομαχτικά. 'Όταν έγύρισε
από ένα μακρινό περίπατο ό Ντουντιέ και μπήκε στην καλύβα στά-
θηκε σάν απολιθωμένος μόλις είδε ότι τό μέρος όπου είχε τοποθετή-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ

Το νησί του τρα

γικοῦ εἰδυλλίου

σει τῇ βαλίτσα μὲ τὰ
χρήματα, ἦταν κενό.
Κάποιος τοῦ τὴν εἶ-
χε πάρει. Μανιασμέ-
νος ἔτριξε στὸ φύ-
λαρχο καὶ τοῦ εἶπε :

— Οἱ πιστοὶ σου
μοῦ ἔκλεψαν τὰ χρή-

ματα ποὺ εἶχα. Διέταξε ἀμέσως νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψουν, γιατί διαφο-
ρετικά θὰ σὲ σκοτώσω.

Μάταια ἡ Ἐλεν προσεπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Ὁ Ἀλμπέρ-
τος δείχτηκε τότε ποῖος ἦταν. Ἦθελε τὰ χρήματά «του». Καὶ μὲ κά-
θε τρόπο καὶ κάθε θυσία ἐννοοῦσε νὰ τὰ πάρῃ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ φύλαρχος τοῦ εἶπε πῶς ἕως ἐκείνη τὴν
ᾠρα δὲν εἶχε ἀνακαλύψει τὸν κλέπτη, ὁ Ἀλμπέρτος ἔχασε τὰ λογικά
του, τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν σκότωσε.

Ἡ πράξις τοῦ αὐτῆ ἐσήμανε τὸ τέλος καὶ τῶν δύο.

Ὁ Ντούντεῦ καὶ ἡ Ἐλεν συνελήφθησαν. Ἐδέχθησαν καὶ ἐρρί-
φθησαν σὲ μιὰ καλύβα σκοτεινὴ καὶ ὑγρή. Ἐνας ἰθαγενῆς, ὑψηλὸς
καὶ μὲ καλοκάγαθο πρόσωπο τοὺς πῆγαινε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους,
φροῦτα, γιὰ νὰ τρῶνε.

Ὁ νέος ἀρχηγὸς τοὺς εἶπε ὅτι θὰ καιεδικάζοντο σὲ θάνατο καὶ
μέσα σὲ δυὸ νύχτες ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ τελευτὴ τῆς θανατικῆς ἐκτελέ-
σεως. Κ' ἐπέρασαν οἱ δυὸ νύχτες. Ἦσαν δυὸ νύχτες κατὰ τίς ὁποῖες
οἱ ἰθαγενεῖς ἔκαναν μεγάλες γιορτὲς καὶ τραγούδια.

Ὁ Ντούντεῦ καὶ ἡ Ἐλεν δέθηκαν ὁ καθένας σ' ἓνα στύλο,
ὁ ἓνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο. Ὅλη τὴν πρώτη νύχτα οἱ ἰθαγενεῖς ἐχό-
ρευαν γύρω τους καὶ ᾄφηναν τρομακτικὰ κραυγές. Ὑστερα κατὰ τὴ
χαρουνγὴ, ἓνας μαῦρος ποὺ ἔκανε χρῆσι δικαστοῦ, προχώρησε καὶ πλη-
σίασε τὸν Ντούντεῦ.

Ἡ Ἐλεν ᾄφησε μιὰν ἀπελπιστικὴν κραυγὴ καὶ ἔκλεισε τὰ μά-
τια. Ὅταν τὰ ἀνοίξε, εἶδε ὅτι τὸ φαρμακερὸ βέλος τοῦ μαύρου δι-
καστοῦ εἶχε σκοτώσει τὸν Ντούντεῦ. Τότε ἐλιποθύμησε γιατί ἤξερε
ὅτι τὴν ἐπομένη νύχτα θάβρισκε καὶ αὐτὴ τὴν ἴδια τύχη.

Ὅταν συνήλθε ἡ Ἐλεν καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια της εἶδε ὅτι βρισκό-
ταν ξαπλωμένη μέσα σὲ μιὰ «κανόα» σὲ μιὰ βάρκα δηλαδὴ φτιαγμένη
ἀπὸ κορμὸ δένδρου. Ὁρθίος κοντὰ της ὁ ἰθαγενῆς, ποὺ τοῖς ἐπῆγαι-
νε κρυφὰ τὰ φροῦτα, καπηλατοῦσε γρήγορα.

— Ἐγὼ σὲ ἔσωσα—τῆς ἐξήγησε—ἐνῶ οἱ σύντροφοί μου κοιμών-
ταν μεθυμένοι. Σὲ πηγαίνω στὸ ἀπέναντι νησί ἀπ' ὅπου θὰ περάσῃ
ἓνα μεγάλο πλοῖο. Ἐδῶ κοντὰ μου ἔχω καὶ τὰ χρήματα.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα ἡ Ἐλεν παρέδιδε στοὺς ἀνωτέρους της τὰ
χρήματα ποὺ εἶχε κλέψει ὁ Ντούντεῦ, ἐξηγώντας ὅπως τὴν συνέφερε
τὸ ταξίδι της. Ἐτσι κανεῖς δὲν ἔμαθε τὸν δραματικὸ ἔρωτά της. Μόνο
ὁ ὑπηρέτης της, ὁ Ρο—χό, ὁ ἰθαγενῆς ποὺ τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ἔσωσε.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Μέσα στὰ δάση ἔτρεχα, μὲ φόβο καὶ τρομάρα
ξεφεύγοντας μεσ' τὰ κλαδιά καὶ τοὺς παραποτάμους
καὶ μεσ τὴν κορὴ σκέψι μου πρόβαλε μὲ λαχτήρα
κάποιο λιμέρι νὰ σωθῶ ἀπ' τοὺς ἵπποποτάμους.

Μὲ κυνηγοῦσαν ὄγρια καὶ μὲ μεγάλη λύσσα
ἔνῳ τὸ σκότος ἔπεσε κι' ἦταν τριγύρω πίσσα
σὰν μονγγρητὸ ἀκούστηκε λὲς ἀπὸ τὸ φεγγάρι
τὸ μονγγρητὸ ποὺ ἐρχότανε ἀπ' ἓνα λεοντάρι.

Μεσ' τὸ σκοτάδι τάχασα κι' ἐνῷ μέσα στ' αὐτιά
τὸ μονγγρητὸ μεγάλωνε σὰν πένθυμη κραυγὴ
σκέφτηκα πὼς φωτιά
ὅσο νάρθη ἢ αὐγὴ
ἔπρεπε εὐθὺς ν' ἀνάψω

καὶ τ' ἄσκοπο τὸ τρέξιμο στὴ ζοῦγκλα πιά νὰ πάρω.

Τὸν ἀναπτήρα ἔβγαλα γρήγορα μὲ βιασύνη
μ' ἀμέσως διεπίστωσα πὼς σώθηκε ἡ βενζίνη
καὶ μόνος μου εἶπα θλιβερά : «τὴν κύτησα τὴν πῆττα»
γιατὶ διὰν ἐνέαχθηκα δὲν εἶχα οὔτε σπύρτα.

Στὸ φῶς μιᾶς γκριζοκόκκινης κι' ἐντονης ἀστραπῆς
ἀντίκρισα περίτρομος πὼς ἤμουν κυκλωμένος
ξεχώρισα μιὰ λείαινα, δυὸ ὄφεις χαμερπεῖς
καὶ εἶπα : — Παναγία μου, πὼς εἶμαι πιά χαμένος.

Κι' ἄλλα θεριὰ ἀντελήφθηκα, τίγρεις, λεοπαρδάλεις.
ποὺ λαιμαργα μὲ κύτταζαν καὶ ἀπειλητικά
κι' ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης μου κι' ἀγωνιώδους ζάλης
ἐνοιωσα στὸ κεφάλι μου, γαμψά, ἀρπαχτικά
μέσα στὸν ἰδρωτὰ μου
τὰ νύχια ἐνὸς παχύδερμου, ἐνὸς ἵπποποτάμου.

Ἐσκέφθηκα τὸ τέλος μου, πὼς ἦρθε ἡ σειρά μου
Μά, στὴ στιγμή ἐξύπνησα ἀπὸ τὰ . . . ὄνειρά μου
καὶ εἶδα, δίπλα μου ὄρθια νὰ στέκει ἡ . . . ΠΕΘΕΡΑ ΜΟΥ !
Ὁ Πιγκουῖνος

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΝΕΟ — ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΑΘΛΗΤΗ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΘΛΟ

«ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ»

Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ

Πατησίων 15—Τηλ. 53-223

Ἑλάβαμε ἐπίσης λύσεις ἀπὸ 24 μέχρι 28-11-50

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν γιὰ τὸν Διαγωνισμό Ἀρ. 1.— ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τοῦ 1ου τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ : Π. Καλαφούτης, (Μαρκόπουλο). — Τιμ. Κορώσης, (Μέγαρο). — Ἀν. Ραπτάκης, (Πολύγωνο). — Φ. Φιλίππιδης, (Καβάλλα). — Πολύζος Λάμπρος, (Ἀθῆναι). — Α. Πουλάκης, (Ἀθῆναι). — Α. Ζουγανέλης, (Μύκονος). — Σπ. Τζίμας, (Πρέβεζα). — Ἰωάν. Παπουτσῆς, (Σέρραι). — Θ. Γιαβρόπουλος, (Βόλος). — Γ. Μπελληγιάννης, (Χαλκίς). — Ζαχ. Μαρκάκης, (Ρέθυμνον). — Ἰωάν. Ζάγκας, (Ἀμφιθέα). — Ἀν. Ἀνδρουλιδάκης, (Ἀθῆναι). — Π. Τσάφος, (Ἀμφισσα). — Σπ. Καλούδης, (Κέρκυρα). — Γ. Τζιλιάνας, (Ἀργιστόλι). — Σοφία Βογιατζή, (Ἑδεσσα).

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς 1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ τοῦ 1ου τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ : Δημ. Στεργιούλης, (Μουζάκι). — Τιμ. Κορώσης, (Μέγαρο). — Κ. Κριτοῦ, (Ἀλεξ)πολις).

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν διὰ τοὺς διαγωνισμοὺς Ἀρ. 2 - 3 ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τοῦ 2ου τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ : Π. Καλαφούτης, (Μαρκόπουλο). — Ι. Μοσχίδης, (Γιαννισά). — Τιμ. Κορώσης, (Μέγαρο). — Ἀν. Ραπτάκης, (Πολύγωνο). — Φ. Φιλίππιδης, (Καβάλλα). — Β. Ἐξαρχάκος, (Γύθειον). — Β. Σκυλάκος, (Αἴγιον). — Πολύζος Λάμπρος, (Ἀθῆναι). — Ἀντ. Πουλάκης, (Ἀθῆναι). — Σπ. Τζίμας, (Πρέβεζα). — Ἰωάν. Παπουτσῆς, (Σέρραι). — Θ. Γιαβρόπουλος, (Βόλος). — Γ. Μπελληγιάννης, (Χαλκίς). — Βασ. Καπόγιαννης, (Καλάμαι). — Θ. Ἀραπάκης, (Ἀρτάκη). — Ἀν. Ἀνδρουλιδάκης, (Ἀθῆναι). — Π. Τσάφος, (Ἀμφισσα). — Κ. Βληχός, (Ἀμφικλεία). — Σπ. Καλούδης, (Κέρκυρα). — Γερ. Τζιλιάνας, (Ἀργιστόλι). — Σοφία Βογιατζή, (Ἑδεσσα).

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς 7 - 8 - 9 - 10 ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ τοῦ 2ου τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ : Δημ. Στεργιούλης, (Μουζάκι). — Τιμ. Κορώσης, (Μέ-

γαρο). — Κ. Κριτοῦ, (Ἀλεξ)πολις). — Ἰωάν. Πανουργιάς, (Λεβαδέια). — Β. Καπόγιαννης, (Καλάμαι).

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς 4 - 5 ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τοῦ 3 τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ : Π. Καλαφούτης, (Μαρκόπουλο). — Τιμ. Κορώσης, (Μέγαρο). — Β. Θεοδώρου, (Σύρος). — Ἀν. Ραπτάκης, (Πολύγωνο). — Φ. Φιλίππιδης, (Καβάλλα). — Β. Σκυλάκος, (Αἴγιον). — Α. Πουλάκης, (Ἀθῆναι). — Ἀν. Ζουγανέλης, (Μύκονος). — Θ. Γιαβρόπουλος, (Βόλος). — Γ. Μπελληγιάννης, (Χαλκίς). — Μανθ. Γκάνιος, (Ἀθῆναι). — Γεώργ. Ψαρράς, (Δράμα). — Νικ. Κώσης, (Μυτιλήνη). — Ι. Ζάγκας, (Ἀμφιθέα). — Θ. Ἀραπάκης, (Ἀρτάκη). — Ἀν. Ἀνδρουλιδάκης, (Ἀθῆναι). — Γεώργ. Πήττας, (Κοζάνη). — Π. Τσάφος, (Ἀμφισσα). — Κ. Βληχός, (Ἀμφικλεία). — Σπ. Καλούδης, (Κέρκυρα). — Γερ. Τζιλιάνας, (Ἀργιστόλι). — Σ. Σοφία Βογιατζή, (Ἑδεσσα).

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς 11 ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ τοῦ 3ου τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ : Δημ. Στεργιούλης, (Μουζάκι). — Τιμ. Κορώσης, (Μέγαρο). — Γ. Μάρκου, (Π. Φάληρον). — Ἰωάν. Πανουργιάς, (Λεβαδία). — Β. Καπόγιαννης, (Καλάμαι).

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς 6 ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ τοῦ 4ου τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ : Ἀν. Ραπτάκης, (Πολύγωνο). — Ἄννα Ψαράκη, (Χανιά). — Ν. Γεροντάκος, (Ἀθῆναι). — Α. Πουλάκης, (Ἀθῆναι). — Ν. Ζουμπουρίδης, (Θησείον). — Φ. Βουλιαμάς, (Πειραιεύς). — Ἰωάν. Ζάγκας, (Ἀμφιθέα). — Π. Συκαμινίδης, (Ν. Ἰωνία). — Ἀν. Ἀνδρουλιδάκης, (Ἀθῆναι). — Ἰωάν. Τσαγκᾶς, (Πειραιεύς).

Λύσεις μᾶς ἔστειλαν γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς 12 ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ τοῦ 4ου τεύχους οἱ κάτωθι :

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ : Γ. Μάρκου, (Π. Φάληρον). — Ν. Γεροντάκος, (Ἀθῆναι). — Εὐαγ. Βενιός, (Κορυδαλλοῦ).

ΑΙ άνωτέρω λύσεις έλήφθησαν από της 13ης μέχρι της 24ης Νοεμβρίου. Όσων λάβωμε μετά την 24ην θά δημοσιεύσωμεν τά όνόματα εις τό προσεχές πύθ θά κυκλοφορήση την 5ην Δεκεμβρίου και ήμέραν Τρίτην.

ΑΙ άπασταλείσαι λύσεις υπό των άνωτέρω δέν καθορίζονται εάν είναι όρθαί ή έσφαλμέναι. Τοϋτο θά δημοσιευθί εις τό 11ον τεϋχος.

*Αποφεύγετε, άν μορφήτε, να στέλνετε λύσεις ταχυδρομικώς γιὰ

να μη ξεδεύεσθε σέ γραμματόσημα. Να τις στέλνετε ή να τις φέρνετε στά Γραφεία μας, Γερανίου 45. Οι της Έπαρχίας μπορούν να στέλνουν τις λύσεις τριών τευχών μαζί.

ΟΙ άναγνώσται μας των Έπαρχιών προφταίνουν πάντοτε γιατί οι λύσεις θά δημοσιευθούν στο 11ο τεϋχος. Επίσης πρέπει να ξέρουν ότι λόγω έλλείψεως χρότου γίνεται πρώτον διανομή εις Αθήνας και την έπομένην εβδομάδα αποστέλλεται τό τεϋχος μας στην Έπαρχία.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

*Επιτέλους θά έχετε τό περιοδικό σας κάθε ΤΡΙΤΗ. Κάθε ΤΡΙΤΗ θά ζητάτε από τον περιεπεριούχο τό αγαπημένο σας περιοδικό «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ» με 32 μεγάλες πυκνοτυπωμένες σελίδες που περιέχουν μιὰ αϋτοτελή, πραγματική, άληθινή περιπέτεια του αγαπημένου σας ΤΑΡΖΑΝ (και όχι όνειροπαραμυθένια μπλεξίματα άκαταλαβίστικα με άπίθανα και ψεύτικα γεγονότα, όνόματα χώρες κ' έναν ψεύτικο Ταρζάν), επίσης που περιέχουν πολλά μορφωτικά θέματα σχετικώς με την Ζούγκλα. Λοιπόν, κάθε ΤΡΙΤΗ π ρ ω τ ή θά παίρνετε τις «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ».

*Απαντούμε σε όσους πρέπει να απαντήσουμε : Π. Κ α λ α φ ο ύ - τ η ν, "Έχετε όλον τον καιρό να τις στείλετε ταχυδρομικώς.—Β. Θ ο δ ώ - ρ ο υ, Εϋχαριστούμε γιὰ τὰ ευγενικά σας λόγια. Παρακολουθήσετε την κίνησι του Πρακτορείου. "Αν δέν τ.ϋ φτάνουν τὰ φύλλα να ζητήση αύξησι. Οι Τσιτες που θά δοθούν είναι όμοιώματα ήψους περίπου 60 πόντων, γύφινα.—Α ν ν α Ψ α ρ ά κ η, Εϋχαριστούμε γιὰ τὰ ευγενικά σας λόγια και την ύποστήριξι. Παρακολουθείτε τό Πρακτορείο αν λείψουν φύλλα να ζητήσει κι' άλλα.—Α ν. Ρ α π τ ά κ η ν, Εϋχαριστούμε.—Σ π. Κ α λ ο ύ - δ η ν, Εϋχαριστούμε γιὰ τὰ ευγενικά σας λόγια. Περιμένομε την ύποστήριξι σας.—Σ ο φί α Β ο γ ι α τ ζ ή, Στείλετε και τις επόμενες με τον ίδιο τρόπο.—Π ί τ σ α ν Θ ε ο λ ό γ ο υ, Απεστάλησαν. Αποστέλλετε τεσσάρων τευχών λύσεις μαζί κ' έπειτα άλλων 4 υπόλοιπων μαζί.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"ΣΤΑΡ,"

Θά παρουσιάση τις πιό έκλεκτές ταινίες της διεθνούς παραγωγής

Στόν Κινηματογράφο «ΣΤΑΡ»

κάθεσθε άνετα, βλέπετε άνετα και φεύγετε Ικανοποιημένος γιατί είδατε έννι καλό έργο.

Και ή καλλίτερη περιγραφή δέν συγκρίνεται με την ζωντανή αναπαράσταση των γεγονότων που σας παρουσιάζει πάντοτε π ρ ω τ ο τ ό

"ΣΙΝΕΑΚ,"